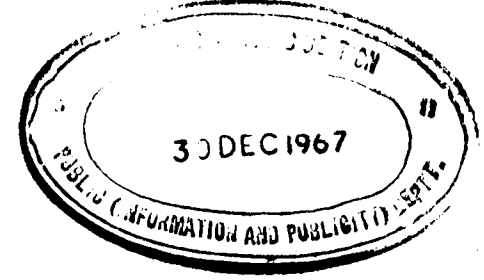

தமிழகக் கோட்டைகள்

ஆசிரியர் :

புலவர் ச. குலசேகரன்,
தமிழாசிரியர், இ. ரெ. உயர்நிலைப்பள்ளி,
திருச்சிராப்பள்ளி.

ஜெனரல் புக் கம்பெனி

டவுன்ஹைஸ்கூல் ரோடு

::

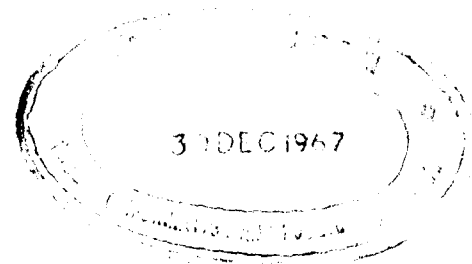
கும்பகோணம்

முதற் பதிப்பு—1967

V/211
N/67

10-9 கிலோகிராம் 51×76 செ. மீ. அளவுள்ள
வெள்ளைக் காகிதத்தில் அச்சிடப்பெற்றது.

மு ன் னு ர

“தமிழகக் கோட்டைகள்” என்னும் பெயர் தாங்கிய இச்சிறு நூலில், தமிழகத்தின் பழங்காலச் சின்னங்களாக இன்றும் அழியாது நின்று நிலவுகின்ற, நமது அரசினரால் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்ற பல்வேறு வகையான கோட்டைகளின் வரலாறுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அக்கோட்டைகள், அமைந்திருக்கும் இடங்கள், அவைகளின் அமைப்பு முறைகள், சிறப்பியல்புகள் முதலியன இந்நூலில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றால் தமிழரசின் போர்த்திறன், ஆட்சியின்மாட்சி, கலைவன்மை ஆகியவற்றைத் தமிழ் மாணவர் அறிந்து பயன்பெறலாம். ஆகையால் இச்சிறு நூலைக் கண்ணுறும் ஆசிரியப் பெருமக்கள் தங்கள் பள்ளிகளில் பாட நூலாக வைத்து என்னை இத்துறையில் ஊக்குவிக்குமாறு வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்.

பதிப்புரிமை

விலை ரூ. 1-00

கிதா பிரஸ், சும்பகோணம்.

பொருளடக்கம்

எண்	பொருள்	பக்கம்
(1)	தோற்றுவாய்	... 1
(2)	பண்டைக்காலப் போர் முறை	... 9
(3)	வேலூர்க் கோட்டை	... 16
(4)	செஞ்சிக் கோட்டை	... 28
(5)	தஞ்சைக் கோட்டைகள்	... 42
(6)	திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டைகள்	... 53
(7)	நாமக்கல் கோட்டை	... 69
(8)	புலிக் கோட்டை	... 76
	கட்டுரைப் பயிற்சி	... 88

தேசிய கீதம்

—[*]—

ஜன கண மன அதிநாயக ஜயஹே
பாரத பாக்ய விதாதா

பஞ்சாப சிந்து குஜராத மராட்டா
த்ராவிட உத்கல வங்கா

விந்திய ஹிமாசல யமுனா கங்கா
உச்சல ஜலதி தரங்கா

தவசுப நாமே ஜாகே
தவசுப ஆசிஷ மாங்கே

காயே தவ ஜய காதா

ஜன கண மங்கள தாயக ஜயஹே
பாரத பாக்ய விதாதா

ஜயஹே! ஜயஹே! ஜயஹே!
ஜய ஜய ஜய ஜயஹே!

— மகாகவி இரவீந்திரநாத தாகூர்.

தேசிய கீதம் (பொருள்)

இந்தியாவின் சுகதுக்கங்களை நிர்ணயிக்கிற நீதான்

மக்கள் எல்லாருடைய மனத்திலும் ஆட்சி
செலுத்துகிறாய்.

நின் திருநாமம், பஞ்சாபையும் சிந்துவையும்

குஜராத்மையும் மஹாராஷ்டிரத்தையும்

திராவிடத்தையும் ஒரிஸாவையும் வங்காளத்தையும்

உள்ளக் கிளர்ச்சியடையச் செய்கிறது.

அது விந்திய, ஹிமாலய மலைகளில் எதிரொலிக்கிறது;

யமுனை, கங்கை நதிகளின் இன்ப நாதத்தில்
கலக்கிறது;

இந்தியக் கடல் அலைகளால் ஐபிக்கப்படுகிறது.

அவை நின் ஆசியை வேண்டுகின்றன;

நின் புகழைப் பாடுகின்றன;

இந்தியாவின் சுகதுக்கங்களை நிர்ணயிக்கிற உனக்கு

வெற்றி. வெற்றி. வெற்றி.

1. தோற்றுவாய்

சீரும் சிறப்பும் பெற்ற நம் நாடு, மிகவும் பழமையானது. பண்டுதொட்டே, மக்கள் கோட்டை கொத்தளங்களை அமைத்துக் கட்டடக் கலையில் வல்லவர்களாக விளங்கினார்கள். தஞ்சை, சிதம்பரம், மதுரை, காஞ்சி போன்ற ஊர்களிலுள்ள விண்ணளாவிய கோவில்கள், மகாபலிபுரத்திலுள்ள சிற்பக் களஞ்சியங்கள், மற்றும் நாட்டின் பல பகுதிகளிலுமுள்ள பழங்காலக் கட்டடங்கள் முதலியன நம் நாட்டுப் பழங்காலக் கட்டடக் கலையின் சிறப்பை விளக்குதற்குரிய சான்றுகளாக இன்றும் நின்று நிலவுகின்றன. இத்தகைய கட்டடக் கலையில் கோட்டைகளும் முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகின்றன. பண்டைக் காலத்து மக்கள் தமக்குள் மனமாறுபாடு கொள்ளுங் காலத்தில் வில், வாள், வேல், தடி, கயிறு முதலியன கொண்டு போர் புரிந்து வந்தனர். ஆதலால் பகைவர்களிடமிருந்து தம்மையும், தம் மக்களையும் காத்துக்கொள்ளத் தமிழ் மன்னர்கள் பலவகை ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தனர். இவ்வகை ஏற்பாடுகளில் தலைநகரையும், மற்றும் பல இன்றியமையாத இடங்களையும் பகைவரிடமிருந்து காப்பதற்கு வலிமைவாய்ந்த கோட்டை முதலிய அரண்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இத்தகைய

ஏற்பாடுகளைப் பற்றிப் பழங்காலத்தில் கையாண்ட முறைகளை இனிக் காண்போம்.

பண்டைக்காலத் தமிழ் மன்னர்கள் நாட்டின் நடுப் பகுதியில் பாதுகாப்பான இடங்களில் தமது தலை நகரங்களை அமைப்பர். அத்தலைநகரத்தின் நடு விடத்தில், அரசனது அரண்மனை இருக்கும். அரச காரியங்கள் நடைபெறும் அலுவலகங்களில் பணி புரிவோரும் பிறரும் அரண்மனையைச் சூழ்விருப்பர். அதனைச் சூழ்விருக்கும் இடங்களில் நாட்டின் தொல் குடிப் பெருமக்களாகிய செல்வர் முதலியோர் வாழ்வர். மற்றும் அதனைச் சூழ வணிகர்களும் பலவகைத் தொழிலாளர்களும் வாழ்வர். நகரின் அமைப்பு, அகநகரம், புறநகரம் என இருவகையாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கும். அகநகரில் இன்றியமையாத செல்வ இருக்கைகளும் ஆயுதச்சாலைகளும் இருக்கும். புறநகரில் போர்வீரர்களும் பலவகைத் தொழில்புரிவோரும் ஏனையோரும் வாழ்வர். இங்ஙனம் அமைந்த நகரத்தைச் சுற்றிலும் போர்த்திறன்மிக்க, பெரியதொரு மதிற்சுவர் எழுப்பப் பட்டிருக்கும். இம்மதிற்சுவர்தான் அரண்களில் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெறுகிறது. இம்மதிற்சுவரை அடுத்து வெளியே நீர் நிறைந்த ஆழமான அகழி இருக்கும். மதிலுக்கு அகத்தும் புறத்தும் மிகுதியான போர்வீரர்கள் மதிலைக்காவல் செய்வர். அகழிக்கு வெளி இடங்களில் வேல், மூங்கில், இலந்தை முதலிய முள் மரங்களும், காரை, குரை, இண்டு போன்ற முட்செடிகளும், முட்கள் செறிந்த ஆதொண்டை, அச்சங்கொடி ஆகிய முட்கொடிகளும் நிறைந்த காவற்காடு நகரைச் சூழ்ந்திருக்கும். மதிற்சுவரை

அடுத்து, சுமார் 18 மீட்டருக்கு அதிகமான ஆழமும், 30 முதல் 90 மீட்டர் வரை அகலமுமுடைய அகழி, நகரைச் சூழ்ந்திருக்கும். இவ்வகழியில் ஆறுகள், ஏரிகள், கடல்கால்கள் முதலியவற்றை இணைத்து நீர் நிறைந்திருப்பதற்கு வேண்டிய வகையினைச் செய்வர். பகைவர் அகழிகளைக் கடந்து மதிலைப் பற்றாது தடுப் பதற்காக அகழிகளில் இடங்கர், கரா முதலிய கொடிய நீர்வாழ் உயிரினங்களும் நிறைந்திருக்கும். முள் நிறைந்த தாமரைக் கொடிகளும் பிறவும் வலைபோல் பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கும்.

பகைவர்கள் தலைநகரைத் தாக்க முற்பட்டால் முதலில் காவற் காட்டையும் அதன்பின் மதிலையும் அகழியையும் கடக்கவேண்டும். அது மிகவும் கடுமையான செயலாகும். பகைவர்கள் திடீரென நகருக்குள் நுழையாவண்ணம் காவற்காடு முள்ளும் புதரும் செறிந்திருக்கும். காட்டு வழிகளை நன்கறிந்த வீரர்கள் காட்டுக்குள் புகும் பகைவரை எளிதில் வென்றுவிடுவர். இவற்றையும் கடந்து வரும் பகைவர்களை வீரர்கள் எதிர்த்துப் போரிடுவர். தடுத்து நிறுத்த இயலாவிடின், வீரர்கள் மதிலுக்குள் நுழைந்து பகைவரை எதிர்ப்பர். மதில்கள், பகைவர்களால் ஏற முடியாதனவாகவும் தகர்க்க முடியாதனவாகவும் மிக்க வலிமையும் திண்மையும் வாய்ந்திருக்கும். அத்தகைய மதிற்சுவர்களை அமைக்கும்போது, அவற்றில் உலோகத் தகடுகளையும் கூட்டி அமைப்பர்.

மதிற்சுவர்கள் செப்புத் தகடுகளைக் கூட்டியும் அமைக்கப்பட்டதாகச் சங்க நூல்கள் கூறுகின்றன.

மதிற்சுவர்களை அமைக்கும்போது மண்ணைப் பனஞ்சாறு ஊற்றி அரைத்துக் கட்டுவார்கள். மதிற்சுவர்களைக் கட்டுங்காலத்து, இராகிக் கூழைக் காய்ச்சி இணைப்புக் களில் ஊற்றுவதும், ஈயம், செம்பு முதலிய உலோகங்களைப் பொருத்துவதும் அக்கால வழக்கங்களாக இருந்தன. இத்தகைய மதில்கள் உயர்வு, அகலம், திண்மை, அருமை முதலிய இலக்கணங்களுடையனவாக இருக்கும். கோட்டையின் அடிப்பகுதிகளைக் கல்லால் அமைப்பார்கள். இக்கோட்டைச் சுவர்கள் வெளிப்புறம் செங்குத்தாகவும் வெளியில் சற்று கவிழ்ந்த வண்ணமாகவும் உட்புறம் சரிந்தும் அமைந்திருக்கும். மதிற்சுவர்கள் பெரும்பாலும் இரட்டைச் சுவர்களாலேயே அமைக்கப்பட்டு வந்தன. படகு, தோணி முதலியன கொண்டும், நூலேணி கொண்டும் அகழியைக் கடக்க முற்படும் பகைவரை மதிலின் அலங்கங்களிலிருந்து கொண்டு, வீரர்கள் அம்பு முதலியவற்றால் தாக்குவர். சுவர்களின் நடுவே நெற்பதர், வரகு, உமி, வரகு வைக் கோல், கம்பு முதலிய பொருள்கள் நிரப்பப் பெற்றிருக்கும். எதிரிகள் சுவர்களைத் துளைத்துக்கொண்டு வர முற்பட்டால், அவர்கள் உள்ளே நுழைய முடியாதபடி நடுவே இருக்கும் பதர், வரகு முதலிய பொருள்கள் சரிந்து வந்துகொண்டே இருக்கும். அதனால் பகைவரது முன்னேற்றம் பெரிதும் தடைப்படும். மதிற்சுவர்களினுள் பல சுரங்கங்களும், மேலே பலவகை அலங்கங்களும், கிளிக்கூடுகளும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். பகைவர்கள் அரணைத் தாக்கத் துவங்கும்போது, வீரர்கள் மதில்களில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் அலங்கங்களில் பாதுகாப்பாகத்

தங்கிக்கொண்டு பகைவர்களை எதிர்ப்பார்கள். தனித்த ஆள் மறைவாக நிற்குகொண்டு பகைவரை எதிர்க்கும் மிடம் கிளிக்கூடு எனப்படும். இவ்வாறு அமைக்கப்பட்ட மதில்களில் பலவகை இயந்திரப் பொறிகளும் தாமியங்கிகளும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. 1800 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதாகக் கருதப்படும் சிலப்பதிகாரம் போன்ற தமிழ் நூல்கள் இவ்வுண்மைகளைத் தெளிவாக அறிவிக்கின்றன.

கோட்டை மதில்களின்மேல் பண்டைத் தமிழ் அரசர்கள் தங்கள் அடையாளங்களாகிய வில், புலி, கயல் முதலிய இலச்சினைகளைப் பொறித்துவைப்பார். அத்தன்றியும் தம்மால் வெல்லப்பட்ட மன்னர்களது கோட்டைச் சுவர்களின்மீதும் தமக்கு உதவியாக இருக்கும் துணையரசர்களின் கோட்டைச் சுவர்களின் மீதும் பேரரசர்களின் அடையாளங்கள் பொறிக்கப் பெற்றிருக்கும்.

பண்டைத் தமிழகத்தில் எயிற்பட்டினமென்ற பெயருடைய சிறந்த ஒரு நகரம் காஞ்சிபுரத்திற்கு வடபால் சுமார் 25 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் இருந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. சோழன் நலங்கிள்ளி என்பான் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள ஏழுபொன் கோட்டை என்ற தோளூரில் இருந்த ஏழு மதில்களையும் அழித்து வெற்றி பெற்று, அம்மதில்களின்மீது தனது புலிப்பொறியையும் பொறித்தான் என்று புறநானூறு கூறுகிறது.

கி. மு. 287 முதல் 212 வரை வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படும் கிரேக்க நாட்டவரான ஆர்க்கிமிடிஸ், தம்

நாட்டின்மீது படையெடுத்துவந்த, அக்காலத்து வலிமை பெற்ற வல்லரசாக விளங்கிய உரோமப் பேரரசை ஓரளவு தடுக்க முடிந்ததும், கோட்டை மதிலின் துணைக் கொண்டேயாம். ஆர்க்கிமிடிஸ் தமது நாட்டு மதிலின் மீது பற்பல விதமான இயந்திரப் பொறிகளை அமைத்துப் பகைவர்கள் மதிலை அணுக ஒட்டாதபடி தடுத்துவந்தார். இப்பொறிகளின் நுட்பத்தை அறியாத உரோமர்கள் நெடுநாட்கள் செய்வதறியாது திணறினர்.

உரோமர்களது கப்பற்படை சிசிலி நகரத்தின் கோட்டையை நோக்கி வரும்போது, ஆர்க்கிமிடிஸ் கதிரவனொளியை ஒருமுகப்படுத்தும் கண்ணாடித் தொகுதியின் மூலம் அவற்றை எரியச் செய்தார். இவ்வாறு கப்பல்கள் பலமுறை எரிந்து சாம்பலாயின. துறைமுகங்களில் சரக்கு மூட்டைகளைத் தூக்கும் (கிரேன்கள்) தூக்கிகள் போன்ற பொறிகளை நீரில் மூழ்கும்படி மறைத்து வைத்திருந்து, திடீரெனக் கலங்களைக் கவிழ்த்தும் எழுந்து உள்ளே மூழ்கும்போது கொக்கிகள் போன்றவற்றால் மாட்டியிழுத்து உள்ளே அமிழ்த்தியும் பகைவரது கலங்களை அழித்தனர்.

இதுபற்றி, “புளுடார்க்கு” என்ற ஆசிரியர், “உரோமரும் கிரேக்கரும் போரிட்டார் என்று கூறுவதற்கில்லை. ஆர்க்கிமிடிஸ் என்ற கிரேக்கர் ஒருவர் தான் உரோமர்களுடன் போர் புரிந்தார் என்று கூறவேண்டும். சிசிலி மக்கள் அனைவரும், ஆர்க்கிமிடிஸின் பொறியமைப்புக்களுள் சேர்ந்த துணையமைப்புப் பொறிகளாயினர். உயிரில்லாத அப்பொறிகளை ஆக்கியவரும் அசைவித்தவரும் அவரே ஆயினார். தாக்குதலிலும்,

பாதுகாப்பதிலும் அவரது படைகள் சிறந்த வெற்றியடைந்தன. ஆர்க்கிமிடிஸின் மாயக் கருவிகளால் மனம் மருண்ட உரோமர்கள், கோட்டைக்குள்ளிருந்து யாராவது தடியையோ, கயிற்றையோ நீட்டினால்கூட அஞ்சி நடுநடுங்கினர்” என்று கூறுகின்றார்.

தார்த்தாரியப் படைகளுக்கு அஞ்சிய சீனர்கள், தங்கள் நாட்டு எல்லைப்புறத்தில் பெரியதொரு கோட்டையாக மதிற் சுவரை எடுத்தனர். இம்மதில் 2,250 கிலோமீட்டர் நீளமுள்ளது. இதன் உயரம் 10 மீட்டர், அகலம் 8 மீட்டர். நடுவே பல கோபுரங்களும் கோட்டைகளும் உண்டு. பல பள்ளத்தாக்குகளையும் மலைகளையும் ஊடுருவிக்கொண்டு இம்மதில் செல்கிறது. இச்சீனப் பெருஞ்சுவர் வடபாகத்தில் மங்கோலியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் எல்லையாக இருக்கிறது; பகைவர்கள் நாட்டுக்குள் வராமல் தடுக்கிறது. இச்சுவர் உலக வியப்புக்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது.

மற்றும், அண்மையில் நடந்த உலகப் பெரும் போரில் ஐரோப்பியரைக் குலைநடுங்கச் செய்த அடால்ப் ஹிட்லரின் மின்னற் போரில், ஓரளவு தங்கி நின்றது மாகிஜிட் அரண்தான் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. எனவே, இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கும் அதற்கு முன்னரும் கோட்டைகள் பகைவரிடமிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்குப் பயன்பட்டது போலவே, விஞ்ஞானம் தலையெடுத்து விண்ணூர்தியினால் அணுக்குண்டுப் போர் செய்யும் இக்காலம் வரை பாதுகாப்புக்குக் கோட்டைகள் இன்றியமையாதவையாகவே இருந்துவருகின்றன என்பதை அறிகிறோம்.

எனவே, கோட்டை கொத்தளங்களின் அமைப்பை— சிறப்பாகத் தென்னாட்டவராகிய நம் நாட்டவர் கையாண்ட கோட்டைகளின் அமைப்பை—மாணவர்கள் அறியவேண்டுவது இன்றியமையாததாகும். அங்ஙனம் கோட்டையின் இயல்புகளை அறிவதற்கு வரலாற்றுப் புகழ் வாய்ந்த பல கோட்டைகளின் அமைப்பு முறைகளை அறிவது உதவியாக இருக்கும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. எனவே, இன்றுவரை முற்றும் அழிவுபடாது நின்று நிலவும் செஞ்சிக் கோட்டை, வேலூர்க் கோட்டை, நாமக்கல் கோட்டை முதலியவை பற்றி இனி அறியத் தொடங்குவோம். அதற்கு முன் பண்டைக் காலத் தமிழரசர்களின் போர் முறையினைச் சிறிது காண்போம்.

2. பண்டைக்காலப் போர் முறை

பண்டைக்காலத்துத் தமிழ் மன்னர்கள் மதிலரண் களில் தங்கியிருந்து போர் செய்த முறைகளை நாம் புறநானூறு, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை முதலிய நூல்களில் காணலாம். இக்காலத்துப் போர் முறை களைப் போன்றதன்று பழங்காலப் போர் முறை. இக் காலத்தில் போர் மூளுதற்குப் பல மாதங்களுக்கு முன்னரே அரசர் தாம் இருக்குமிடம் தெரியாதவாறு மறைந்து விடுவார். மீண்டும் போர் நிகழ்ந்து சமாதானம் நிலைபெற்ற பல மாதங்களுக்குப் பிறகுதான் வெளியில் தலைகாட்டத் துணிவர். இஃதன்றிப் படைவீரர்களும் தூங்குபவன் தலையில் கல்லைப் போடுவதுபோன்று ஆயுதமற்ற பொதுமக்கள் மீதும், குடியிருக்கை, பள்ளி, மருத்துவச்சாலை போன்ற அமைதியான பகுதிகளிலும், அணைக்கட்டு, தொழில் நிலையம் போன்ற இடங்களிலும் இரவோடிவாக விமானங்களில் பறந்து சென்று குண்டுமாரி பொழிந்து மறைவர்.

பண்டைக்காலத்தில் போர் தொடங்கின் மன்னன் தானே முன்னின்று போரை நடத்துவான். போர் நடத்துவதற்குரிய இடங்கள் வரையறுக்கப்படும். போர் நிகழ்தற்குரிய இடங்களில் உள்ள பொதுமக்களுக்கு, 'இவ்விடம் போர் நிகழவிருப்பதால் நீங்கள் யாவரும் பாதுகாப்பான இடங்களைச் சென்றடையுங்கள்' என்ற அறிக்கை விடப்படும். உணர்த்த உணராப் பசு

முதலிய விலங்குகளைத் தாமே முன்னிருந்து போர்க்களத் தினின்று அப்புறப்படுத்துவர். எதிர்த்துப் போர் புரிய வந்தவரிலும் அடிபிறக்கிட்டோர், ஆயுதமில்லாதோர், குடுமியவிறந்தோர், பின்னிட்டோர், அஞ்சியோர், பேடியர், மகளிர், குழவிகள், நோய்வாய்ப்பட்டோர் முதலியவர்களோடு போரிடார். அன்றியும் தாம் போருக்குப் போதலை மற்றையோருக்கு விளக்கமாக அறிவித்தற்காகப் போருக்குரிய அடையாள மாலைகளை அணிந்தே செல்வர்.

இங்ஙனம் போர்க்கெழும் மன்னர்கள் தம்போர் முறைகளைப் பெரும்பாலும் ஏழுவகையாகப் பகுத்திருந்தனர். அவற்றுள் முதலாவது வெட்சியாகும். வெட்சி, என்பது, பகைவர் நாட்டின்மீது படையெடுக்க விரும்பும் மன்னன், அந்நாட்டிலுள்ள பசுக்கள் போர் நிகழ்ச்சிகளால் துன்புறுமே என்ற இரக்க உணர்வால் அவற்றிற்குத் தொல்லை நேரா வண்ணம் பாதுகாக்க முயல்வான். இவ்வாறு பகைவர்களது பசுக்களைக் கவர விரும்பிய மன்னன் தன் வீரர்களை அனுப்புவான். வீரர்கள், (போரில் வெட்டப்பட்டு உதிரம் பெருகி ஆடையில் பட்டால் நிறம் தோன்றாமல் இருப்பதற்காகவும், அது கண்டு மனத்திகில் ஏற்படாதிருக்கவும்) செந்நிற ஆடையை அணிந்து செல்வர். வீரர்கள் ஆநிரைகளைக் கவரச் செல்கின்றோம் என்பதை அறிவித்தற்காகச் செந்நிறம் பொருந்திய வெட்சிப்பூ மாலையை அணிவர். இத்தகைய இவ்வீரர்களை எதிர்த்துப் போரிட விரும்புவோர் வெட்சி வீரர்களைத் தாம் எதிர்த்துப் போரிடப் போகிறோம் என்பதை அறிவித்தற்குக் கரந்தைப் பூமாலையைச் சூடிக்கொண்டு போரிடுவர்.

இதுபோலவே, பகைவர் நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் செல்வோர், வஞ்சிப்பூ மாலையைச் சூடிக் கொண்டு போரிடுவதும், அவ்வீரரை எதிர்த்துப் போரிடுவோர் காஞ்சிப்பூ மாலையைச் சூடி எதிர்ப்பதும் முறையாகும். இத்தகைய பழங்காலப் போர் முறைகளில் மதிலை வளைத்துக்கொண்டு போரிடுவதும் மதிலுக்குள் இருந்து மதிலைக் காப்பதுமாகிய முறைகள் கூறப்படுகின்றன. மதிலைக் வளைத்துக் கொண்டு அழிக்க முற்படும் வீரர்கள் உழிஞைப்பூவை மாலையாகக்கட்டி அணிந்திருப்பார். மதிலை வளைத்துக்கொண்டு அழிக்க முற்படும் வீரர்களை எதிர்த்து நிற்போர் நொச்சிப்பூவை மாலையாகக் கட்டி அணிந்திருப்பார். இப்போர்ப் பகுதியை தமிழ் நூல்கள் உழிஞைப்படலம் என்றும், நொச்சிப்படலம் என்றும் பகுத்து விரிவாகக் கூறுகின்றன. அதன் சுருக்கம் பின்வருமாறு:

அரசன், தான் போருக்குச் செல்வதற்குமுன், வெண்கொற்றக் குடையையும் வானையும் நல்லதொரு நாளிலே முன்னே செல்லும்படி அனுப்பிவைப்பான். அதன்பின், தனக்கு ஏற்றநாளில் முரசத்திற்குப் பூசனை புரிந்து முழக்கிப் படைவீரர்களுடன் போருக்கெழுவான். அச்சமயத்தில் அறிஞர்கள் முற்காலத்து நிகழ்ந்த போர்களால் பல அரண்கள் அழிந்ததை எடுத்துக்கூறி, மன்னனுக்கு ஊக்கமுட்டுவர். அரசன் படைகளுடன் சென்று பகையரசனது மதிலின் புறத்தே தங்குவான். வீரர்கள் பகைவருடைய மதிலின் இரகசியங்களையும் நுட்பங்களையும் அறிந்து கூறுவர். அதன்பின் அரசனது படைகள் காவற்காட்டில் நுழையத் தொடங்கும். இங்ஙனம் காட்டை அழித்துக் கொண்டு

புகும் வீரர்களது நிலையைப் புறத்துழிஞை என்று கூறுவர். காவற்காட்டைத் தாண்டிக் கொண்டு அகழியின் புறத்தே தங்கியிருந்து, நாவாய், தோணி, நூலேணி, கயிறு முதலியவற்றின் துணைக்கொண்டு அகழியைக் கடப்பர். அது போது மதிற் காப்போர், கற்பொறி, அம்பு, எறிவேல், மதிற்பொறி முதலியன கொண்டு தாக்கினாலும் அதற்கு அஞ்சாது, மதிலின்மீது ஏணி சார்த்தி மேலே ஏறி, அதற்குள் அமைந்திருக்கும் காவற் காட்டுக்குள் குதிப்பர். மதிற்சுவரிலுள்ளும் காவற்காடு இருப்பதுண்டு. வீரர்கள் பாதுகாப்பி லிருந்துகொண்டு பகைவரைக் கடுமையாக எதிர்ப்பர். இவ்வண்ணம் பகைவரது வீரர்கள் போரிட்டு வெல்வர்.

பகைவர்களது மதில், ஏறுவதற்கும் உடைத்தற்கும் இடங்கொடாது மிக வலிமை வாய்ந்ததாக இருப்பின், அப்பொழுது மதிர்கதவுகளை யானைகளைக் கொண்டும், வீரர்களைக்கொண்டும் தாக்கியுடைப்பர். அவ்வாறு மதிலை வளைத்துக்கொண்டு போரிடும் வீரர்கள் பலநாள் அணுகமுடியாத நிலை ஏற்படுவதும் உண்டு. அங்ஙனம் வீரர்கள் வெளியில் இருக்கும்போது மதிலுக்குள் இருக்கும் அரசனது முரசொலியைக் கேட்டு அதனாற் சினமிருந்த உழிஞைப்படை வீரர்களின் தலைவனான மன்னன் புறத்திலுள்ள உணவு சமைத்தற்குரிய அகப்பை முதலிய கருவிகளை மதிலினுள் எறிந்துவிட்டு, 'இன்று மாலைக்குள் இம்மதிலைக் கைகொண்டு உட்புகுந்து பிறகே சமைத்து உண்போம்' என்று வஞ்சினங் கூறு வான். வீரர்கள் மதில்களின் உயரங் குறைந்த பகுதி களின்மீது தாவிக் குதிக்கும்படி குதிரையைச் செலுத்துவர். அங்ஙனம் குதிரை மதிலின்மீது தாவும்

போது, மதிலின்மீதுள்ள வீரன் மீதும் பாய்ந்து அவ் வீரனது உடலைச் சின்னாபின்னப் படுத்தும். அதனைக் குதிரை மறம் என்றும் கூறுவார்கள். இங்ஙனம் பகை யரசர்கள் மதிலைச் சூழ்ந்து கொண்டிருப்பதை அறிந்து, மதிலுக்குள் இருக்கும் அரசனுக்கு நண்பரான மன்னர்கள் துணைசெய்ய வந்து உழிஞையாரோடு போரிட்டு மதிலைக் காப்பதும் உண்டு. உழிஞை மன்னன் மதிலைக் கைப்பற்றி விட்டால் மதிலை அழிப்ப தோடு, கழுதை ஏர் பூட்டிக் குடைவேல் விதையையும், பலகறையையும் கலந்து விதைப்பான். இத்தகைய வெற்றி கொண்டபின் அரசன் தன் படைவீரர்களுக்குப் பல சிறப்புக்கள் செய்தலோடு, தனது வாளுக்கு மஞ்சன நீராட்டுதலும் செய்வான்.

முற்கூறியவாறு பகையரசர்கள் தமது மதிலைக் கைக்கொள்ள வரும்போது மதிலைக் காக்கும் வீரர்களை நோக்கி வீரர்கள் என்று கூறுவார்கள். இவ்வீரர்கள் நொச்சிப் பூமாலையை அணிந்து மதிலைக் காவல் புரிவர். இவர்களது நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிக் கூறும் பகுதி நொச்சித்திணையாகும். இதன் சுருக்கம் பின்வருமாறு:— நொச்சிப் படையினர், மதிலை வளைத்துப் போர் செய்யும் படை வீரர்களின்மீது மதிலுக்குள் அமைந்துள்ள கண்ணறைகளிலிருந்து அம்பெய்வர். இவர்கள் காவற் காட்டைக் காத்தற்குச் செய்யும் போரை ஊர்ச்செரு என்றும், மதில் காத்தலை எயிற்போர் என்றும் கூறுவர். மதிலைக்காக்கும் வீரர்கள் தங்களது குதிரைகளை மதிலின் மீது நடத்தியும் போரிடுவர். இங்ஙனம் மதிலானது

பண்டைத் தமிழ் மன்னர்களின் போர்த் துறைகளுக் கேற்ற சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்ததென்பது நூல்களால் அறியப்படுகின்றது.

தமிழ் நூல்களில் தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன் என்ற பெயரால் சோழ மன்னன் ஒருவன் சிறப்பிக்கப்படுகிறான். இம் மன்னன் அரக்கர்களால் இரும்பு, செம்பு, வெள்ளி ஆகிய உலோகங்களால் அமைக்கப்பட்டதும், ஆகாயத்தில் திரியவல்லதுமாகிய அரண்களைத் தன் கைவேலால் எறிந்து வென்றான். அச்சிறப்பு நோக்கிய மக்கள் இவ்வரிய வீரத்திற்கு அறிகுறியாக, இம்மன்னனுக்கு ஒரு கை வளையை அணிவித்தனர். ஆதலின், இம் மன்னன் தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன் எனப் பெயர் பெற்றனன் என்பார். தூங்குதல் என்பது தொங்குதல் என்று பொருள்படும். தூங்கெயில் என்பதற்குப் பலவகை இயந்திரப் பொறிகள் பொருத்தப்பட்டுத் தொங்கும் எயில் என்று பொருள் கொள்வதே சிறப்பு. நற்றேர்த் செம்பியன் என்னும் சோழ மன்னன், மிகுதியான இயந்திரப் பொறிகள் பொருந்தப் பெற்றுத் தூங்கெயில் என்று புகழப்பெற்றதும், பகைவர்கள் அணுகுதற்கரியது மான பகைவரது மதிலை அழித்துப் புகழ் பெற்றான் என்ற செய்தியை மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம், புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு, கலிங்கத்துப் பரணி முதலிய நூல்கள் கூறுகின்றன.

இங்ஙனம் அமைந்த கோட்டைகள் சிற்ப இலக்கணப்படி நான்கு வகைப்படும். சமவெளிகளில் அமைந்த கோட்டையை, ஸ்தலதூர்க்கம் என்றும்,

காட்டுப் பகுதிகளின் பாதுகாப்பையுடையவைகளை வளதூர்க்கம் என்றும், மலைப்பாதுகாப்பைப் பொருந்திய வற்றைக் கிரிதூர்க்கம் என்றும், நீரணுடையவற்றை ஜலதூர்க்கம் என்றும் கூறுவர்.

3. வேலூர்க் கோட்டை

வேலூர், பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் ஒரு வேலங் காட்டருகில் தோற்றுவிக்கப்பட்டதால், அப்பெயரைப் பெற்றது என்பர். வேலூரை இராயர் வமிசத்து மன்னர்கள் ஆண்டுவந்தமையின், இராய வேலூர் என்ற பெயரும் ஏற்படலாயிற்று. வரலாற்றுப் பெருமை வாய்ந்த இராயவேலூரை நினைக்கும்போது நம் நினைவுக்கு வருவன அவ்வூர்க் கோட்டையும், அக்கோட்டையினுள்ளே உட்கோட்டையாக அமைந்திருக்கும் ஜலகண்டேசுரர் கோவிலும், அக் கோவிலின் கலியாண மண்டபத்தில் காணும் ஒப்பற்ற அரிய வேலைப் பாடமைந்த சிற்பங்களுமேயாம்.

கோட்டையின் அமைப்பும் அகழியின் சிறப்பும் :

இவ்வூர்க் கோட்டை தென்னிந்தியாவின் போர்க்கட்டடக் கலைக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. தற்போது தென்னிந்தியாவிலுள்ள கோட்டைகளில் அதிகமான அழிபாட்டுக்கு உட்படாது முழுமையாக இருக்கும் கோட்டை இஃது ஒன்றேயாகும். கோட்டை மிகப் பரந்த வெளியில் பள்ளமான இடத்தில் அமைந்திருக்கிறது. கோட்டையின் வெளிப்புறங்கள் பரந்த வெளியாகவும் மேடாகவும் இருப்பதால், பகைவர் வெளியிடங்களில் பாதுகாப்பாகத் தங்கிக் கோட்டையைத் தாக்க முடியாமல் போவதோடு, பீரங்கி முதலியவற்றால் உள்ளிடங்களைத் தாக்குதற்கும்

இயலாமல் போகிறது. கோட்டையின் பொது அமைப்பு ஒழுங்கற்ற நாற்கோண உருவில் அமைந்திருக்கிறது. கோட்டையின் முக்கிய உறுப்புக்களாக மதிற்சுவரையும், அகழியையும் உள்ளிடத்தையும் கருதலாம்.

கோட்டையின் வெளிப்புறத்தைக் கடந்தவுடன் முதலாவதாகக் காணப்படுவது அகழியேயாம். அகழி, சுமார் 12 மீட்டர் ஆழமும், சில இடங்களில் 90 மீட்டர் அகலமும் உடையதாகக் காணப்படுகிறது. இவ்வகழியில் நீர் நிறைந்திருக்கிறது. அகழிக்காக நகரத்தின் கீழ்ப்புறத்தில் அமைந்திருக்கும் குன்றுகளிலிருந்து ஓடிவரும் நீரைச் சூரியகுண்டம் என்றதொரு குளத்தில் தேக்கிவைத்துப் பாதுகாக்கின்றனர். அக்குளத்திலிருந்துதான் கோட்டையின் அகழிக்குப் பூமிக்குள்ளே கால்வாய் அமைத்து, மட்குழாய்களின் வழியாகத் தண்ணீர் கொண்டு செல்லப்படுகிறது. அகழியைப் பகைவர் கடக்காமலிருப்பதற்காக முன்னர்ப் பலவகை முதலைகளும், தாமரைக் கொடிகளும் வளர்க்கப்பட்டன. முற்காலத்தில் இராசத்துரோகிகள், கொலைக் குற்றம் செய்தோர், போர்க் கைதிகள் முதலியோரை முதலைக்கு இரையாக இதில் தூக்கிப் போட்டுவிடுவார்களாம். பிற்காலத்தில் கோட்டையில் தங்கியிருந்த வெள்ளையர்கள் வேடிக்கையாக அம் முதலைகளை வேட்டையாடிச் சுட்டுக் கொண்டு விட்டனர். மீண்டும், 1878 ஆம் ஆண்டு பல்மனார் தாலாகாவி லிருந்து முதலைக் குட்டிகளைக் கொண்டுவந்து அதில் விட்டனராம். அவற்றின் சந்ததிகளில் சில இன்னும் காணப்படுகின்றன.

ப. கோ. 3

பண்டைக்காலத்தில் அகழியைக் கடந்து உள்ளே செல்லப் பெரியதொரு தூக்குப்பாலம் இருந்ததாம். இப்போது அகழியைப் பாலத்தால் கடந்து கோட்டைச் சுவரைத் துளைத்துக்கொண்டு செல்லுகின்ற பெரிய தொரு பாதை அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றும் அகழியின் தெற்குப் பக்கத்தில் கற்பாறைகளால் கட்டப் பட்ட ஒரு குறுகிய பாதையும் அதனைக் கடப்பதற்கு உதவுகிறது.

அகழியின் மேற்குப் பக்கத்தில் கல்லால் அமைக்கப் பட்ட ஒரு குறுகியபாதைமுன்னாலில் கட்டப்பட்டிருந்தும் தற்போது பயன்படாத வகையில் அடைத்து வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இன்றும் அகழிகளில் ஏராளமான தாமரை அல்லிக்கொடிகள் வளர்ந்து கண்ணுக்கினிய காட்சியைக் கொடுக்கின்றன.

மதிர்கவர்களின் மாண்பு:

இனி, அகழிக்கு அடுத்தபடியாகக் காணப்படும் மதில்களைக் காண்போம். மதிர்கவர்கள் மூன்று பெரும் பிரிவுகளாக அமைந்திருக்கின்றன. கோட்டையின் பெரிய சுவர்களெல்லாம் கருங்கற்களால் கட்டப் பட்டவை. கருங்கற்கள் நன்கு செதுக்கப்பட்டுக் காரையின் உதவியில்லாமல் காடிவெட்டி இணைக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

முதற்பகுதி, அகழியின் உட்பகுதிச் சுவர்க்கு மேலே சுமார் 3 மீட்டர் உயரம் வரை அமைந்துள்ளது. இச் சுவர்கள் மிகப்பெரிய பாறைப் பாளங்களால் கட்டப் பட்டிருக்கின்றன. இச் சுவர்களின் இடையில்

சுண்ணாம்புக் காரை செலுத்திப் பொருத்தப்படாமல், கற்களின் கன அளவையும், காடி அமைப்பையும் கொண்டு பொருத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இம்மதிலின் மேல் வரிசையில் அரை வட்டவடிவமான பெருங் கற்கள் பொருத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இக் கற்கள், மதிற் சுவருக்குச் சிறந்த அழகைத் தருவதோடு, அகழியைக் கடக்க முற்படும் பகைவரைப் பாதுகாப்பாக மறைந்து நின்று பார்த்துச் சுடுவற்கான துளைகள் அமைந்தன வாகவும் இருக்கின்றன. இத்துளைகள் வெளியிலிருந்து பார்ப்பதற்குச் சிறிய புள்ளிகள் போலத் தோன்றினும், உள்ளமைப்பில் போதுமான அளவு அகன்றதாக அமைந்திருக்கின்றன. மேலும், சுவரில் ஏறத்தாழச் சமமான இடைவெளித் தூரங்களில் நீண்ட சதுர வடிவமுள்ள கிளிக்கூடுகள் போன்ற ஏவறைகள் பல அமைந்து உள்ளன. அகழியின் நடுப்பகுதியை அடைந்தவரைத் தாக்குவதற்கு மேலே கண்ணறைகளும், அகழியின் உட்புறச் சுவரை அடைந்தவர்களைத் தாக்குவதற்கு ஏற்றவண்ணம் கீழ்நோக்கிய துளைகளும் அமைந்தன வாயிருக்கின்றன. இக் கிளிக்கூடுகள் உட்புறச் சுவருக்கு வெளியே அகழிக்குள் நீட்டிக்கொண்டிருப்பதோடு, மேற்பகுதியில் பாதுகாப்பாக மூடப்பட்டுமிருக்கிறது. கோட்டைச் சுவரின் வெளிப்பகுதியில் காணும் இவ் வலங்கங்கள் கோட்டைக்குச் சிறப்பான பாதுகாப்பைத் தருவதோடு, சிறந்த அழகுப் பொருள்களாகவும் காட்சி யளிக்கின்றன. இத்தகைய கிளிக்கூடுகள் கோட் டையின் கிழக்குப் பக்கத்தில் முப்பத்து மூன்றும், தெற்கில் இருபதும், மேற்கில் பதினெட்டும், வடக்கில் பதினாறுமாக எண்பத்தேழு கூடுகள் அமைந்திருக் கின்றன.

வெளிப்புறச் சுவரில் மற்றுமொரு பெரிய பாதுகாப் பாகப் பிதுக்கங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இவை மூலைப் பகுதிகளில் மிகப் பெரிய அளவில் அகழிக்கு உள்ளே நீட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன. இப்பிதுக்கங்கள், அகழி யில் இறங்கும் பகைவரை மிகவும் எளிதாக நெருங்கித் தாக்குவதற்கு ஏற்றதாக இருக்கின்றன. இப்பிதுக்கங் களிலும் மிகுதியாகக் கிளிக்கூட்டு அலங்கங்கள் காணப் படுகின்றன. இப்பிதுக்கங்கள் மூலைப் பகுதிகளில் மிகப் பெரிய அளவிலும் மற்ற இடைப்பகுதிகளில் சற்றுச் சிறு அளவிலும் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய பிதுக்கங் களில் மிகப் பெரும்பாலானவை வட்டமாகவும், சிறுபான் மையானவை சதுரமாகவும் அமைந்துள்ளன. இத்தகைய பிதுக்கங்கள் கிழக்கில் ஏழும், தெற்கில் மூன்றும், மேற்கில் நான்கும், வடக்கில், ஆறுமாக இருபது பிதுக் கங்கள் காணப்படுகின்றன. தெற்குப் பகுதிச் சுவரும் மேற்குப் பகுதிச் சுவரும் பகைவர்களின் தாக்குதலுக்கு உட்பட்டு, அலங்கம் முதலியவை ஓரளவு அழி பாடுற்றிருக்கின்றன. மற்ற பகுதிகள் சிறிதும் கெடாது நல்ல நிலையில் காணப்படுகின்றன. வெளிப்புறச் சுவரின் உட்பகுதியிலிருந்து அகழிக்கு இறங்கக் கிழக்குப் பகுதியில் இரண்டும், வடக்கு, தெற்கு, மேற்கு ஆகிய பகுதி களில் ஒவ்வொன்றுமாகத் திட்டி வாயில்கள் (சிறு வழிகள்) இருக்கின்றன.

அதனை அடுத்துக் கோட்டையின் இரண்டாவது சுவர் எழுப்பப் பெற்றிருக்கிறது. இச்சுவர்தான் கோட்டையின் சிறந்த பாதுகாப்பாக விளங்கும் சுவராகும். இச்சுவருக்கும், வெளிச்சுவருக்கும் சுமார் 12 மீட்டர் இடைவெளியிருக்கிறது. இச்சுவரும் மிகச்

சிறந்த கற்களால் இரட்டைச் சுவராக 15 மீட்டர் உயரமும், 9 மீட்டர் அகலமும் கொண்டதாக அமைந் திருக்கிறது. மேற்சுவரின் மேற்பகுதி, முன்பக்கம் சற்றுச் சரிவாகவும் பின்னே உயர்ந்தும், முக்கோணமும் நீண்ட முக்கோணமுமான வடிவங்கொண்ட 1 மீட்டர் உயரத் திட்டுகளைக் கொண்டதாகக் காட்சியளிக்கிறது. அதைச் சேர்ந்தாற்போல்தான் சுவரின் மூன்றாம் பகுதி யான இராமபாட்டை அமைந்திருக்கிறது. மதிற்சுவரின் இரண்டாம் பகுதியிலும், மூலைப்பகுதிகளில் வட்டப் பிதுக்கங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இக்கனமான சுவரின்மீது மழை பெய்யும்போது தண்ணீர் தேங்கிச் சுவரைக் கெடுத்துவிடாதிருக்க, மேற்பகுதி சுண்ணாம்புக் காரையால் பூசப்பட்டிருப்பதோடு, சுவர்களின் இடைப் பகுதிகளில் நீர் கழிவதற்கேற்ற பள்ளங்கள் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இம்மேற் பகுதியைப் பிற்காலத்தில் இக்கோட்டைக்கு வந்துசேர்ந்த பொறியியல் வல்லுநர்கள் கட்டியிருக்கலாமென்று கருதப்படுகிறது. இத்தகைய பள்ளங்கள் மதிலின் முற்பகுதிச் சுவர்களிலும் அமைக் கப்பட்டுள்ளன.

இராமபாட்டை:

இனி, மதிற்சுவரின் மூன்றாம் பகுதியாகிய இராம பாட்டையைப் பற்றிக் கவனிப்போம். இராமபாட்டை, கோட்டையின் உட்பகுதியிலிருந்து சுமார் 5 மீட்டர் உயரமுள்ளதாய் அமைந்திருக்கிறது. கோட்டையின் உட்பகுதியிலிருந்து கோட்டை மதிலின் மேலிடங் களுக்குச் செல்ல அங்கங்கே படிக்கட்டுகள் அமைந் திருக்கின்றன. இப்பாதை, சுமார் 6 மீட்டர் அகலம் கொண்டதாக அமைந்திருக்கிறது. ஒரே மட்டமாக

இருக்கும் இப்பாதை போர்க் கருவிகளையும், வேறு தளவாடங்களையும் போர்க்காலங்களில் போரிடும் வீரர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு வண்டிகளில் ஏற்றிச் செல்வதற்கு ஏற்றவாறு உள்ளது. இரண்டாவது மதில் 3 மீட்டர் அகலமுள்ள சுவரின் மறைவில் பாதுகாப்பாகப் பகைவரறியாமல் ஆட்கள் சென்று வருவதற்கு ஏற்றதாக இப்பாதை அமைந்திருக்கிறது.

இப்பகுதியின் வடகிழக்கு மூலையில் பெரியதொரு உயர்ந்த அலங்கம் விளங்குகிறது. தற்போது இராம பாட்டையின் தென்மேற்கு மூலைத்திட்டில் கொடிகம்பம் ஒன்று காட்சியளிக்கின்றது.

கோட்டையும், கோவிலும் :

கோட்டையின் உட்பகுதி, முற்காலத்தில் நான்கு மாடவீதிகள் கொண்டதொரு நகரமும், ஜலகண்டேசுவரர் கோவிலும் அதற்கு எதிரில் ஒரு பெரிய குளமும் கடைகளும் உடையதாக விளங்கிற்றும். ஆனால், இக்காலத்தில் சிற்சில கட்டடங்களும் கோவிலும் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. குளம் இருந்த சுவடே காணப்படாமல் மறைந்து, அவ்விடம் இப்போது விளையாட்டு மைதானமாக இருக்கிறதாகக் கூறப்படுகிறது. கி. பி. 16ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் விஜயநகர ஆட்சிக்குக் கீழ்ப்பட்ட வேங்கடாத்திரி என்னும் சிற்றரசன் வேலூர்க்கோட்டையில் வாழ்ந்து வந்தான் என்றும், அவன் சிற்பம், ஓவியம், இசை, தத்துவம் முதலிய கலைகளில் விருப்பமுடையவனாயிருந்தான் என்றும், அவனது காலத்தில் கோவிலும் கோட்டையும் சிறப்புடன் விளங்கின என்றும், விஜயநகரப்

பேரரசின் அழிவால் அச்சிற்றரசன் இறந்தானென்றும், அவனுக்குப்பின் கோவிலும் கோட்டையும் பொலிவிழந்தன என்றும் கூறப்படுகிறது.

ஜலகண்டேசுவரர் கோவிலும் சிற்ப வேலைப்பாடும் :

கோட்டையின் உட்பகுதியின் வடக்குப் பக்கத்தில் உட்கோட்டையாக அமைந்திருக்கும் ஜலகண்டேசுவரர் கோவிலைப் பற்றி, இனி அறியத் தொடங்குவோம். கோட்டையின் உட்பகுதியைவிடக் கோவில் இருக்கும் இடம் தாழ்ந்து உள்ளது. கோவிலில் உள்ள இலிங்கம், நீரில் அமைந்திருந்ததால், ஜலகண்டேசுவரர் என்று பெயர்பெற்றது. தென்புறம் நோக்கி இருக்கும் இக்கோவிலுக்குப் பிற கோவில்களில் இருப்பன போலவே, திருச்சுற்று மதில் முதலியன அமைந்திருக்கின்றன. இக்கோவிலின் மேற்குப் பக்கத்தின் முற்பகுதியில் அமைந்திருக்கும் கலியாண மண்டபம் மிக அரிய வேலைப்பாடமைந்த சிற்பச் சிறப்பு வாய்ந்ததாக விளங்குகின்றது. அதிற்காணும் ஒவ்வொரு தூணும், கூரையும், மேலிடங்களும் மிக நுட்பமான சிற்றுளி வேலைகளால் நிரம்பப் பெற்றிருக்கின்றன. பேரழகு வாய்ந்த ஒற்றைக்கல் சிற்பங்களாகிய தூண்களைக்கொண்ட மண்டபத்தின் நடுப் பகுதி, பல பருத்த தூண்களால் தாங்கப்படுகிறது. தூண்களை இணைக்கும் படியான பகுதிகளிலே அழகு வாய்ந்த கோலங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. நடுவில் அமைந்திருக்கும் ஐந்து தூண்களும் அவற்றைச் சேர்ந்த நான்கு வரிசை மேற் கூட்டுகளும் ஒரே கல்லால் ஆனவை. ஒரு சிறிதும் உடைசலோ விரிசலோ இன்றி, இவ்வேலையை நிறை

வேற்றியுள்ளது, பெருவியப்புக்குரியதாகவே விளங்குகிறது. மண்டபத்தின் மேற்பகுதியில் செதுக்கப்பட்டுள்ள வேலைப்பாடுகள் மனத்தைக் கவர்வனவாயுள்ளன.

மண்டபத்தின் முன் பகுதியிலும், இரண்டாம் பகுதியிலும் ஐந்தடுக்காகவும் நான்கடுக்காகவும் விரிந்த தாமரை மலரின் இதழ்களின்மேல் கிளிகள் நேராகவும் தலைகீழாகவும் அமர்ந்து மூக்காலும், கால்களாலும் இதழ்களைப் பற்றி, மலரைத் தாங்கிக் கொண்டிருப்பனவாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. மற்றும், அம்மேற்கூட்டின் மூலைகளில் கல்லாலான வளையங்கள், இரண்டு மூன்று அடுக்குகள் தொங்குகின்றன. இவற்றைக் காண்போர் எவரும் வியப்புறாமலிருக்கமுடியாது. ஆமையால் சுமக்கப்பட்டிருப்பது போன்று, மண்டபத்தின் மேற்குப்பகுதி மேடை செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மற்றும் அம் மண்டபத்தின் வெளியே ஏறத்தாழ 1 மீட்டர் உயரமும் 1 மீட்டர் அகலமும் கொண்ட இரண்டு பெரிய கல் தொட்டிகள், தேங்காய் ஓட்டைப்போல, 2 சென்டி மீட்டர் கனத்தில் செதுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோவில் திருச்சுற்றின் வடமேற்கு மூலையில் ஆபத்துக் காலங்களில் தப்பிச் செல்வதற்கேற்றதொரு சுரங்க வழியும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோவிலின் உட்பகுதி, எளிய வேலைப்பாடுகளுடன்தான் விளங்குகிறது. தற்போது இக்கோவிலின் மூலத்தானத்தில் இலிங்கப் பிரதிட்டையோ, வேறு உருவச்சிலைகளோ இல்லை. மற்றும் பூசனை, திருவிழா முதலிய எவ்வித நிகழ்ச்சிகளும் இருப்பனவாக அறியக்கூடவில்லை. பகையரசர்களின் படையெடுப்பால், இக்கோவில் பாழ்பட்டுள்ளதென்றே கூறவேண்டும்.

இக்கோவிலின் வெளிப்புறத்தே மிகச் சிறந்த வேலைப்பாடமைந்த இரண்டு வாயிற்காவலர்களின் சிலைகளும், இரண்டு பெரிய பீரங்கிகளும் உள்ளன. இக்கோவிலின் முற்பகுதியில் இருக்கும் பெரிய கோபுரம், சற்றுப் பழுதுபட்டுக் காணப்படுகிறது. இக்கோவிலின் கலியாண மண்டபத்தில் காணப்படும் சிற்பங்கள், மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோவிலில் காணப்படும் விஜய நகர மன்னர்களின் காலத்துச் சிற்பங்களோடு ஒத்தனவாக இருக்கலாமென்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். கலியாண மண்டபத்தின் சிறந்த சிற்ப வேலைப்பாடுகளைக் கண்ட ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியார் இம் மண்டபத்திற்கானும் சிற்ப வேலைப்பாடுகளமைந்த பகுதிகள் முழுவதையும் பெயர்த்து இங்கிலாந்துக்கு எடுத்துச் செல்ல விரும்பினார்கள் என்றும், அவர்கள் அவற்றை எடுத்துச் செல்வதற்காக ஏற்பாடு செய்திருந்த கப்பல், எதிர்பாராத வகையில் மூழ்கி விட்டதால், அவர்களது எழுச்சி தளர்ந்து விட்டதென்றும் கூறப்படுகிறது.

கோட்டையையும் கோவிலையும் பற்றிய வரலாறு :

இக்கோட்டையும் கோவிலும் பொம்மி ரெட்டி என்பவனால் கட்டப்பட்டன என்று கூறப்படுகிறது. பொம்மி ரெட்டி, கிருஷ்ண நதிக்கரையில் உள்ள பத்திராசலம் என்ற ஊரைச் சேர்ந்தவன். அவன் தகப்பன் யாதம நாயுடு என்பவன். இத்தகப்பனுடன் பிறந்தவர்கள், பொம்மி ரெட்டியையும், அவன் சகோதரன் திம்மி நாயுடு என்பவனையும் கொண்டு, பொருள்களைக் கைப்பற்றத் திட்டமிட்டனர். அவர்கள்

எதிரிகளிடமிருந்து தப்பித் தங்கள் தாய் நாட்டை விட்டுத் தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டனர். இராமேசுவரம் முதலிய புண்ணியத் தலங்களுக்கு யாத்திரை சென்று வரும் வழியில், வேலூரின் சுற்றுப்புறம் அவர்களைக் கவர்ந்தது. அங்கேயே அவர்கள் தங்கிவிட விரும்பி. வேலூருக்குத் தெற்கே 8 கிலோ மீட்டர்கள் தொலைவி லுள்ள கைலாசப் பட்டணம் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த கரிகாற் சோழனிடம் தாமும் அங்குக் குடியேற அனுமதி அளிக்க வேண்டினர். சோழன் அனுமதி பெற்ற அவர் களிருவரும் அங்குத் தங்கித் தமது கால்நடைகளை வளர்த்துப் பெருக்கிப் பெருஞ் செல்வராணர்கள்.

ஆரணியை ஆண்டு வந்த ஒருசிறற்றரசன், அவர்களை ஒரு முறை தாக்கிப் படுதோல்வியடைந்தான். இதனால் மகிழ்ந்த கரிகாலன் பொம்மி ரெட்டிக்குப் பல பரிசுகளும் உரிமைகளும் வழங்கினான். இவ்வாறாக மேனிலை எய்தியவனே பொம்மி ரெட்டி. இவன் கோவில் கட்டியதற்கு வேறு வேறு வரலாறுகள் வழங்கி வருகின்றன. வேட்டையின் பொருட்டு நாயுடன் சென்ற பொம்மி ரெட்டி, தன் நாய் முன் செல்ல ஒரு முயலைத் துரத்திச் சென்றானாம். அம்முயல் நாயிடமிருந்து தப்ப, ஓர் எறும்புப் புற்றைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்ததாம். அச் சமயம் “இந்த எல்லையில் ஒரு கோவில் கட்டுவாயாக” என்று அசரீரி கூறிற்றாம். அதன்படி கோவில் எழுப்பினான் என்று கூறுகிறது ஒரு கதை. மற்றொரு கதை பின்வருமாறு கூறுகிறது: பொம்மி ரெட்டியிடம் ஒரு பசு இருந்ததாம். அதற்கு ஐந்து பால் கம்புகள் இருந்தனவாம். அப்பசு அருகேயுள்ள ஒரு குளத்தின் இடையே இருந்த ஒரு புற்றில் வாழ்ந்து வந்த ஐந்துதலை

நாகப்பாம்பிற்குப் பாலூட்டிற்றாம். அப்பாம்புருவில் பாலருந்திய சிவபெருமான் பொம்மி ரெட்டியின் கனவில் தோன்றி ஒரு புதையலை அவனுக்குக் காட்டி, அதைக் கொண்டு ஒரு கோவில் எழுப்பக் கட்டளையிட்டனராம். அதன்படி கோவில் கட்டினானாம்.

முடிவு :

இவ்வாறாகத் தோன்றிய அழகிய இக்கோவிலில் பூசை கிடையாது. இங்ஙனம் அமைந்துள்ள இக் கோட்டையுள் மன்னன் வாழவில்லை. ஆனால், இங்குக் காவற் படையினர் பயிற்சிகளை ஒன்றும், கோட்டையின் தென்கிழக்குப் பகுதியில் சிறியதொரு சிறைக்கூடமும் இருக்கின்றன.

4. செஞ்சிக்கோட்டை

தமிழ் நாட்டின் பழங்காலக் கோட்டைகளுள் செஞ்சிக்கோட்டையும் ஒன்று. இது தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தின் வடமேற்குப் பகுதியில் செஞ்சி எனப் பெயர் பூண்ட தாலாகானிலுள்ளது. செஞ்சியாற்றின் கரைக்கு மேற்கே 1½ கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் இக் கோட்டை விளங்குகிறது. இக்கோட்டை முக்கோண வடிவில் மூன்று குன்றுகளுக்கு நடுவே ஆய்த எழுத்தைப் போன்று அமைந்திருக்கிறது. இம்மூன்று குன்றுகளும் வலிய கருங்கற் சுவர்களால் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இச்சுவர்களின் அகலம் பதினெட்டு மீட்டரும், உயரம் ஆறு முதல் எட்டு மீட்டரும் உள்ளனவாக இருக்கின்றன. மதிலின் அருகே ஆழந்தகன்ற அகழி ஒன்றும் காணப் படுகிறது. இதன் அகலம் 25 மீட்டர்களாகும். கோட்டையின் வெளிச் சுற்றளவு சுமார் 39 கிலோ மீட்டர்கள். உட்கோட்டை 5 கிலோ மீட்டர்கள் சுற்றளவுடையதாகும். இந்த இரண்டு கோட்டைகளுக்கும் கோட்டை வாயில் களிலிருந்தன. தற்போது வெளிக்கோட்டையின் வாயில்கள் அடைக்கப் பட்டுவிட்டன. இப்பொழுது இருப்பவை இரண்டு வாயில்களே. அவை திண்டிவனத்திலிருந்து திருவண்ணாமலைக்குச் செல்லும் பாதைக்காக மதிலை இடித்து அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றின் வழியாகவே இப்போது கோட்டைக்குப்போக முடியும். உட்கோட்டையிலிருந்த இரண்டு வாயில்களும் இன்னும் அப்படியே

இருக்கின்றன. அவற்றில் வடக்கிலுள்ளது ஆர்க்காட்டு வாயில் அல்லது வேலூர் வாயில் என்றும், கிழக்கிலுள்ளது புதுச்சேரி வாயில் என்றும், அங்குள்ள மக்கள் வழங்கி வருகின்றார்கள்.

இம்மூன்று குன்றுகட்கும் இடையே முக்கோண வடிவமான நிலப்பரப்புள்ளது. இஃது ஏறக்குறைய ஐந்து கிலோ மீட்டர் சுற்றளவுள்ளது. இங்குள்ள கோட்டை யைத்தான் கீழ்க்கோட்டை என்று கூறுவார்கள். கீழ்க் கோட்டைக்குள் இருக்கும் குன்றுகளுள் ஒன்று வடக்கிலும், மற்றொன்று தெற்கிலும், வேறொன்று மேற்கிலுமாக அமைந்துள்ளன. வடபாலுள்ளது கிருஷ்ணகிரி எனவும், தென்பாலுள்ளது சந்திராயன் தூர்க்கம் எனவும், மேற்பாலுள்ளது இராஜகிரியெனவும் பெயர் பெறும். இராஜகிரிக்குத் தெற்கிலுள்ள சிறிய குன்றைச் சக்கிலி தூர்க்கம் அல்லது சங்கிலி தூர்க்கம் என்றும் கூறுவர். இவற்றுள் மிகப் பெரியதும் சிறந்ததும் இராஜகிரியே யாகும்.

இராஜகிரி:

இராஜகிரி ஏறக்குறைய முந்தூறு மீட்டர் உயரமுள்ளது. இக்குன்றின் வடபகுதி, செங்குத்தாய் அமைந்துள்ளது. இக்குன்றைச் சுற்றிக் கீழ்க்கோட்டையினுள் காப்புச்சுவர்கள் வலுவாக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, இதைக் கீழ்க்கோட்டையினுள் அமைந்திருக்கும் உட்கோட்டையென்று கூறலாம். இராஜகிரியின் மேலே ஏறி, உச்சியை அடைவதற்கு உட்கோட்டையின் வழியாக ஒரே வாயில்தான் அமைந்திருக்கிறது. இவ்வாயில், உட்கோட்டையின் பகுதியில் கிழக்கு நோக்கியுள்ளது.

இவ்வாயிலிலிருந்து வரிசையாகக் கட்டப்பட்டுள்ள சுவர்களின் நடுவே மேலேறிச் செல்லுவதற்குப் படிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படிகளின் வழியாகக் குன்றின் பாதி உயரத்தைக் கடந்துவிட்டால் சிறிதளவு சமநிலங் காணப்படுகிறது. இச்சம நிலத்தில் ஒன்றிரண்டு மரங்களும் புற்றரைகளும் காணப்படுகின்றன. இராஜகிரியைக் காணச் செல்லுவோர் இங்குச் சிறிது நேரம் தங்கி, இளைப்பாறிச் செல்ல வாய்ப்புடையதாயிருக்கிறது. இதற்கு மேலுள்ள பகுதி மிகவும் செங்குத்தாயிருப்பதால், ஏறிச் செல்வதற்கு மிகவும் கடினமானதாக இருக்கிறது. இங்கிருந்து பாதை வளைவாகத் தொடங்கி மேற்புறமாகச் சென்று, பின்னர் வடபுறம் உயரச்செல்லுகிறது. இப்பாதை, மேலிடத்தில் சமதளமுள்ள ஒரு பாறைவரை சென்று முடிகிறது. இப்பாறைக்கும் இராஜகிரியின் உச்சிக்கும் இடையில் சுமார் பன்னிரண்டு மீட்டர் அகலமுள்ள பிளவு ஒன்று மலையின் அடிப்பகுதி வரையிலும் காணப்படுகின்றது. மூன்று புறங்களிலும் ஏறமுடியாத பாறைகளைப் பெற்றுப் பாது காப்பு மிகுந்த இக்குன்று, நான்காம் பக்கத்தில் செங்குத்தான மலைப்பிளவு ஒன்றை இயற்கையகழியாகக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் பிளவு, ஏழு மீட்டர் அகலமும் பதினெட்டு மீட்டர் ஆழமும் உடையது. கோட்டையை ஆண்டுவந்த மன்னர்கள் அவ்வகழியை மேலும் மேலும் ஆழமாக்கி விட்டனர். இப்பிளவினை இரும்புப் பாலத்தின் உதவியால் கடந்து வந்தார்களென்றும், அப்பாலம் பழுது பட்டமையால், தற்போது மரப்பாலம் அமைத்திருக்கிறார்கள் என்றும் தெரிகிறது. இதைக் கடந்தால் இராஜகிரியின் உச்சியிலுள்ள கோட்டை வாயிலை அடையலாம்.

இராஜகிரியின் வடக்குப்பாகம் செங்குத்தாய் அமைந்துள்ளதெனக் கூறினோம். கிழக்குப் பகுதியும் தெற்குப் பகுதியுங்கூட உச்சியிலிருந்து 120 மீட்டர் உயரம் கீழ் நோக்கிச் செங்குத்தாக அமைந்துள்ளது. அதற்கு அப்பால் சமநிலம்போல நாற்பத்தைந்து மீட்டர் அகலம் பிதுக்க முற்றும், அங்கிருந்து தரை வரையில் சரிவுற்றும் அமைந்திருக்கிறது. பிதுக்கமுற்று விளங்கும் இச்சமநிலத்தை இம்மலையின் பீடபூமிப் பாகமாகக் கொள்ளலாம். பீடபூமியின் ஓரங்களில் உயர்ந்த கருங்கற் சுவர்கள் எழுப்பப் பெற்றுள்ளன. உட்கோட்டையிலிருந்து இப்பீடபூமிப் பாகம் வரையில்தான் எளிதாக ஏறுவதற்குப் படிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படிகள் செல்லும் மார்க்கத்தில் இடையிடையே பத்துச் சிறு மண்டபங்கள் அமைந்துள்ளன. படிகளின்மீது ஏறிப் புளிய மரங்கள் நிறைந்த பீடபூமிப் பாகத்தை அடைந்த உடனே அதன் கீழ்ப்பகுதியில் அழகியதொரு சிறு கோவிலைக் காணலாம். அதை அரங்கநாதர் கோவிலென்று கூறுகின்றனர். ஆனால், அதில் உருவச் சிலை ஒன்றும் இல்லை.

அரங்கநாதரது கோவிலுக்கு மேற்கே சென்றால், தூர்க்கைக்குரிய சிறிய கோவில் ஒன்று இருக்கிறது. இதைக் கமலக்கண்ணி அம்மன் கோவிலென்று கூறுகின்றனர். கோட்டையின் மற்றொரு பகுதியில் செஞ்சியம்மன் என்னும் ஒரு கன்னித் தெய்வத்தின் பெயர்தான் இக் கோட்டைக்கும் இந் நகரத்திற்கும் பெயராக அமைந்துள்ளதென்று கூறுகின்றனர். இக் கோவிலின் முன்னர், பெரியதொரு பாறையிருக்கிறது. அப்பாறையின்மீது வில், வாள், அம்பு, எருமைத்தலை,

ஆட்டுத்தலை, மனிதர்தலை முதலிய வடிவங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வம்மனுக்கு இத்தகைய உயிர்ப்பலிகள் கொடுக்கப்பட்டு வந்தன என்பதை இவை குறிக்கின்றன என்று கூறுகின்றனர். கோட்டையில் இத்தகைய பெண் தெய்வங்களின் கோவில்கள் ஏழு இருக்கின்றன. கமலக்கண்ணியம்மன் கோவிலைக் கடந்து சிறிது தூரம் மேற்கே செல்லின், இரண்டு பெரிய பாறைகளின் கீழே ஒரு சுளை இருக்கிறது. அச் சுளையிலுள்ள நீர் மிகக் குளிரந்ததாகவும் சுவை மிகுந்ததாகவுமிருக்கிறது. இச்சுளையின் தென் பகுதியிலும் சில மண்டபங்கள் பாழடைந்து கிடக்கின்றன. சுளையைக் கடந்து மேலும் மேற்கே சென்றால், பீடபூமிப் பகுதி அகலம் குறைந்து இராஜகிரியின் செங்குத்தான பாகத்தை அடைகிறது. அப்பாகம் சிறிது அகன்று, சமநிலம்போல் அமைந்திருக்கிறது. அங்கும் அழகிய தொரு கோவில் இருக்கிறது. அதிலும் கடவுளின் சிலை காணப்படவில்லை.

அக்கோவிலின் மேற்கில் உயர்ந்த நீளமான ஒரு மண்டபம் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதைக் கொலு மண்டபம் என்றும் சங்கீத மண்டபம் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அதனுட்கொண்டு பேசினாலும் பாடினாலும் அதிலிருந்து உண்டாகும் எதிரொலி, மிகுந்த வியப்பை உண்டாக்குகிறது. அவற்றின் வடபகுதியில் கொடிமரம் நிற்கும் கட்டடமும் தெற்கில் மணிக்கூண்டு போன்றதொரு கம்பமும் காணப்படுகின்றன. மணிக்கூண்டின் தென்புறமாகச் சிறிது தாழ்ந்த இடத்தில் சிறு மண்டபம் ஒன்றில் இரண்டு மீட்டர் சுற்றளவும் மூன்று மீட்டர் நீளமுமுள்ள ஒரு பெரிய பீரங்கி காணப்படுகிறது.

இவற்றைத்தவிர, அச்சிகரத்தின் மேற்குப்பகுதியில் ஆழ்ந்த நிலவறையுள்ள பெரிய கட்டடம் ஒன்றும் காணப்படுகிறது. அது நிதிச்சாலை என்று கூறப்படுகின்றது. சில பாறைகளின் நடுவே ஆழ்ந்த, நீர்நிறைந்த இரண்டு சுளைகள் காணப்படுகின்றன. அங்குள்ள கட்டடங்கள் எல்லாம் மிகவும் உறுதி வாய்ந்தவையாய்ச் சுவரின் பழமையை உணர்த்தி நிற்கின்றன.

இத்தகைய அரிய காட்சிகளைக் கண்டு கீழே இறங்கினால், முற்கூறிய உட்கோட்டையை அடையலாம். அங்கு அழிந்தவைபோக எஞ்சியுள்ள பல சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன. யானைகள், குதிரைகள் முதலியன கட்டுமிடங்கள், போர்வீரர்களின் உறைவிடங்கள், மிகப் பெரிய தானியக் களஞ்சியங்கள் உடற்பயிற்சி மண்டபங்கள் முதலிய பல கட்டடங்கள் காண்பவர்களின் கண்களைக்கவரும் வண்ணம் காட்சியளிக்கின்றன. அவற்றுள், தானியக் களஞ்சியம் 9 மீட்டர் நீளமும் 6 மீட்டர் அகலமும் 12 மீட்டர் உயரமும் உடைய மூன்று அறைகளையுடையதாய் விளங்குகின்றது. இக்களஞ்சியத்தின் சுவர்கள் இரண்டு மீட்டர் அகலமுடையது. இக்களஞ்சியத்தை அடுத்தாற்போல் மிகப் பெரியதொரு சிலம்ப மண்டபமுள்ளது. இதன் கீழ்ப்புறத்தில்தான் அரசர் நீராடும் மண்டபம் இருந்தது எனக் கூறுகின்றனர். இப்போது அவ்விடத்தில் வழுவழப்பாகச் செதுக்கப்பட்ட இரண்டு பாறைகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றையடுத்துப் போர்வீரர்களின் பாசறைகள் இருக்கின்றன.

இவற்றிற்குக் கிழக்கே இருப்பத்தைந்து மீட்டர் உயரமும் நாற்கோண வடிவமு முடைய ஏழுக்குகளைப் ப. கோ. 5

பெற்ற கலியாண மகால் என்ற ஒரு கட்டடத்தையும் காணலாம். அது நான்கு பக்கங்களிலும் திறந்த இடங்களைக்கொண்டு, மிக அழகாகவும் புதுமையாகவும் விளங்குகின்றது. இம் மகாலைச் சுற்றிப் பல பெரிய அறைகளுள்ள கட்டடங்கள் உள்ளன. அரசியார் இங்கேதான் வாழ்ந்தனராம். இவ்விடத்திற்குச் சக்கரக் குளத்திலிருந்து மட் குழாய்களின் வழியாகத் தண்ணீர் கொண்டு வரப்பட்டது. சக்கரக்குளத்தின் அருகிலேயே செட்டிகுளமும் இருக்கின்றது. இவ்விரு குளங்கட்கு மிடையே பெரியதொரு அநுமான் உருவச் சிலை யொன்றும் காணப்படுகிறது. செட்டிகுளத்திற்கு வடக்கே மேடையொன்றுண்டு. அங்கேதான் தேசிங்கின் உடல் கொளுத்தப்பட்டதென்று கூறுகின்றனர்.

இவற்றையெல்லாம் கண்ணுற்றபின், கிழக்கிலுள்ள உட்கோட்டையின் வாயிலைக் கடந்து வெளியேயுள்ள கீழ்க்கோட்டைக்கு வருவோமாயின், அதன் நேர் கிழக்கில் சாதுல்லாவின் மகுதியும் அதன் தென்பாரசத்தில் சந்திராயன் தூர்க்கத்தினடுவில், சிதைவுற்று விளங்கும் வேங்கடரமண சுவாமியின் ஆலயமும் காணப்படுகின்றன. இக்கோவில், இப்பொழுது திருவுருவச் சிலையின்றிப் பாழ்பட்ட நிலையிலுள்ளது. இங்கிருந்த வேலைப்பாடு மிகுந்த கற்றூண்கள் பிரெஞ்சுக்காரர்களால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டுப் புதுவையிலுள்ள 'டிபூப்ளே' சிலையின்முன் நாட்டப்பட்டுள்ளன. கீழ்க் கோட்டைக்கு வெளியே 1½ கிலோ மீட்டர் தொலைவில் பாழடைந்த நிலையில் வேலைப்பாடுகளமைந்திருந்த பட்டாபிராம சுவாமி கோவிலொன்றும் காணப்படுகிறது.

கிருஷ்ணகிரி:

இக்குன்று இராஜகிரியைவிடச் சிறியது. இக்குன்றின்மீது ஏறிச்செல்ல ஒழுங்கான படிக்கட்டுகள் இருக்கின்றன. இங்கே செங்கற்களாலான மகுதி போன்ற சிகரத்தையுடைய அழகிய கொலுமண்டபம் ஒன்றிருக்கிறது. மேலும், இங்குக் கருங்கற்களாலமைக்கப்பட்ட இரண்டு தானியக் களஞ்சியங்களும் எண்ணெய்க் கிணறும் காணப்படுகின்றன. இங்கும் திருவுருவச்சிலை இல்லாத ஓர் அரங்கநாதராலயம் உண்டு. இம்மலையின்மீதும் நல்ல நீர்ச்சினை யொன்றுண்டு.

சந்திராயன் தூர்க்கம்:

இது கிருஷ்ணகிரி, இராஜகிரி என்னும் குன்றுகளைப் போல் குறிப்பிடத் தகுந்த சிறப்புடையதன்று. இராஜகிரியில் அரசன் தன் குடும்பத்துடன் தங்கிருந்தான் என்றும் கிருஷ்ணகிரியில் கொலு மண்டபத்திலிருந்து அரசியல் அலுவல்களைக் கவனித்து வந்தான் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

கோட்டையின் வரலாறு:

வரலாற்றுச் சிறப்புப்பெற்ற இடங்கள் பலவற்றுள் செஞ்சிக்கோட்டையும் ஒன்று. இக்கோட்டையை ஆதியில் சேரரும், சோழரும் ஆண்டு வந்தனர். பத்தாம் நூற்றாண்டில் சோழவரசர்களில் ஒருவனான ஆதித்த சோழன் என்பவன் வடக்கே பாலாற்றங்கரை வரையில் ஆட்சி செய்தான் அப்போது செஞ்சியும் சிங்கபுரம் என்ற பெயருடன் அவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. அதன்

பின்னர், பல்லவ மன்னர்கள் சிறிது காலம் அக்கோட்டையை ஆண்டு வந்தனர்.

கி. பி. 1209 ஆம் ஆண்டு செஞ்சியின் கோட்டை கொத்தளங்கள் திறம்பட அமையலாயின. ஆனந்தக் கோன் என்பான் செஞ்சிக்கருகிலுள்ள தேவனூர், மேலேச் சேரி, ஜெயங்கொண்டான் ஆகிய இடங்கட்குத் தலைவனாக விளங்கினான். அவன் செஞ்சியில் கோட்டை யொன்று கட்டி, அவ்விடத்திற்கு ஆனந்தகிரி என்ற பெயருஞ் சூட்டினான். அதன்பின், செஞ்சி கி. பி. 1240 இல் யாதவகுல மன்னனான கிருஷ்ணக்கோன் என்பானுக்குரியதாயிற்று.

கிருஷ்ணக்கோன் திருமலை உள்ளன்போடு குல தெய்வமாக வழிபடுபவனாதலின் செஞ்சியின் வடபாலுள்ள குன்றில் அரங்கநாதராலயம் ஒன்றைக் கட்டினான். அக்குன்றுக்குக் கிருஷ்ணகிரி என்ற பெயரும் இவனாலேயே ஏற்பட்டது. மதிற் சுவர்களும், கோவில்களும், பல உயர்ந்த கட்டடங்களும் இவன் காலத்தில் நன்னிலையில் அமைக்கப்பட்டன. இங்ஙனம் கிருஷ்ணக்கோன் ஆட்சியில் செஞ்சிக் கோட்டை பல்வகைச் சிறப்புகளையும் பெற்று விளங்கிற்று.

அதன் பின், முறையே கோணேரிக்கோன், கோவிந்தக் கோன் என்பவர்கள் செஞ்சிக்கோட்டையை முறையாக ஆண்டுவந்தனர். இவர்கள் கோட்டை கொத்தளங்களைப் பல்வகையிலும் அழகு படுத்திக் கோபால சுவாமி ஆலயம் ஒன்றையும் கட்டினர். இவர்கட்குப்பின் புளியக் கோன் என்பவன் அரசனானான். இவன் சத்திரம், சாவடி

குளம் முதலியவற்றை ஏற்படுத்தினான். இவ்வாறு செஞ்சிக்கோட்டை கி. பி. 1330 வரை யாதவ குல மன்னர்களாகிய கோனர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. இவர்களையடுத்துக் குறும்பர்கள் என்னும் ஒருவகையினர் சில ஆண்டுகள் செஞ்சியை ஆண்டு வந்தனர்.

விசயநகர மன்னர்கள் தென்னாட்டில் வலுவடைந்து வந்தபோது, செஞ்சிக் கோட்டையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். அக்காலத்தில் பீஜப்பூர் சுல்தான் தன் ஆட்சியை விரிவாக்க எண்ணினார். அவரிடம் ஷாஜி என்ற மகாராட்டிர வீரர், படைத் தலைவராக விளங்கினார். இவர் அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த சிறந்த வீரர். போரில் பகைவர்களை முறியடிப்பதில் நிகரற்றவர். பீஜப்பூர் சுல்தானுக்காகத் தென்னாட்டைக் கைப்பற்ற ஷாஜி பல்வகைப் படைகளோடும் புறப்பட்டார். ஷாஜி தன் போர்த் திறத்தால் செஞ்சிக்கோட்டை, தஞ்சைக் கோட்டை முதலியவற்றைக் கைப்பற்றி, பீஜப்பூர் சுல்தான் ஆட்சிக்குட்படுத்தினார். மேலும் செஞ்சியை யாண்ட விசயநகர மன்னர்களும் தலைக்கோட்டைச் சண்டையால் முறியடிக்கப்பட்டு நலிவுற்றிருந்தனர். அந்நிலையில் ஷாஜி படையெடுத்தமையால், செஞ்சிக் கோட்டை அவரால் எளிதில் கைப்பற்றப்பட்டது.

ஷாஜிக்குப் பிறகு அவர் மைந்தர் சிவாஜி மகாராட்டிர மக்களை ஒன்று திரட்டி, மகாராட்டிரப் பேரரசை நிலைநிறுத்த முயன்றார். சிவாஜி மகாராட்டிரர்களுக்குள் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தி, படைகளையும் திரட்டினார். சுல்தானின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த செஞ்சி, தஞ்சைக் கோட்டைகளைத் தன் வசப்படுத்தினார். அக்கோட்டை

களைக் கைப்பற்றிய உடனே அவர் அவற்றை நன்கு பலப்படுத்தினார்.

சிவாஜி இறந்த பின் அவருடைய மைந்தர் இராஜாராம் சிறிது காலம் செஞ்சியை ஆண்டு வந்தார். சிவாஜி இறந்ததை யறிந்த அவுரங்கசீப் அச்சமின்றி மகாராட்டிரப் பேரரசை யழிக்கத் தென்னாட்டின்மீது படையெடுத்தார். அவர் செஞ்சியைத்தவிர, தஞ்சை முதலான தென்னாட்டின் பல பாகங்களையும் பிடித்துக் கொண்டார். இந்நிலையில் இராஜாராம் மகாராட்டிரப் படைகளோடு சென்று மொகலாயப் படைகளைப் பல விடங்களிலும் தீவிரமாகத் தாக்கிவந்தார்.

அவுரங்கசீப் இத் தொல்லை யை நீக்க முதற்கண் இராஜாராமை ஒழிக்கவேண்டுமெனக் கருதினார். தம் படைத் தலைவனான சுல்பிகர்கான் என்பவனை அழைத்து, செஞ்சிக் கோட்டையைக் கைப்பற்றி வருமாறு பணித்தார். சுல்பிகர்கான் பெரும் படையுடன் சென்று செஞ்சியைக் கைப்பற்றத் தொடங்கினான். இருதிறத் தார்க்கும் கடும்போர் நிகழ்ந்தது. செஞ்சிக்கோட்டை பல்வகை இயற்கை யரண்களைப் பெற்றிருந்தது. மேலும், அக்கோட்டை மீது மிகுதியான பீரங்கிகள் பொருத்தப் பெற்றிருந்தன. தீக் குண்டுகளைப் பீரங்கிகள் பகைவர் மேல் வீசின. மொகலாயர்களால் செஞ்சியைக் கைப் பற்ற முடியவில்லை. அவர்கட்கு திரும்பிப் போகவும் விருப்பமில்லை. இதனால் செஞ்சியை எவ்வாறேனும் கைப்பற்றாமல் திரும்பலாகாது என்னும் நோக்கத்துடன் சுல்பிகர்கான் முற்றுகையிட ஆரம்பித்தான். முற்றுகை ஏழு ஆண்டுகள் நடைபெற்றது. மதிலகத்திருந்தோர்க்கு

உணவு முதலிய ஏமப் பொருள்கள் சுருங்கின. போரிட்டு மனஞ்சலித்த மகாராட்டிரத் தலைவர்களும் அரசர்களும் உருக்கரந்து இரவோடிவாகக் கோட்டையை விட்டு வெளியேறினர். ஏழு ஆண்டுகட்குப் பிறகு, அவர்கள் சென்றபின்தான் —கோட்டை மொகலாயர் வசமாயிற்று.

அவுரங்கசீப்பின் படையில் பல இராஜபுத்திர வீரர்கள் இருந்து பணியாற்றி வந்தனர். அவர்கள் உயிரினும் மானமே பெரிதெனப் போற்றுபவர்; போரெனிற்பூரிப் படைவர்; விழுப்புண் படுதலேயன்றிப் புறப்புண்படுதல் இழுக்கெனக் கொள்ளும் உயரிய நேரக்கினர்; நீதியும் நேர்மையும் உடையவர். இராஜ புத்திரப் பெண்மணிகளும் கணவன்மார் போர்மேற் செல்லுங்கால் “வென்று வருக” என வாழ்த்துவர். போரிலே கணவனிறந்தால் மீண்டும் உயிர் வாழாக் கற்பரசிகளாய் அப்பெண் மணிகள் விளங்கினர்.

இத்துணைச் சிறப்புக்களைப் பெற்ற இராஜபுத்திர மரபிலே தோன்றிய சாருப் சிங்கு என்பவர், அவுரங்கசீப் படையிலே வீரராகப் பணிபுரிந்தார். இவர் இளமை முதலே படையில் தொண்டாற்றி வந்ததோடு, தம் போர்த் திறத்தால் தானைத்தலைவர் நிலைக்கு உயர்ந்தார். அவுரங்கசீப் தென்னாட்டின்மீது படையெடுத்தபோது, சாருப் சிங்கு உடனிருந்து மன்னன் மகிழும் வண்ணம் போரிட்டுப் பல பரிசுகளையும், பட்டங்களையும், அவனது அன்பையும் ஒருங்கே பெற்றார். இந்நிலையில் அவுரங்கசீப், சுல்பிகர்கானைக் கொண்டு கைபற்றிய செஞ்சியைச் சாருப் சிங்கிடம் ஒப்புவித்து, அவரையே ஆண்டுவருமாறு ஏற்பாடு செய்தார். இவ்வகையாகத் தம் திறமை

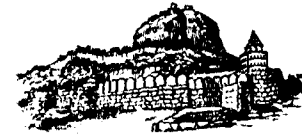
யால் உழைத்து உயர்ந்த சாருப்சிங்கு அவுங்கசீப்புக்கு அடங்கிய சிற்றரசராய்ச் செஞ்சியை ஆண்டு வந்தார்.

சாருப்சிங்கு என்பவரின் மனைவியார், இராணி இராமாபாய் என்பவராவர். இவர்கட்கு நன்மகனாகப் பிறந்தவரே வராலாற்றுப் புகழ்பெற்ற இராஜாதேசிங்கு ஆவர். சாருப்சிங்கு, செஞ்சியைக் கி. பி. 1700 முதல் 1713 வரை ஆண்டுவந்தார். கி. பி. 1714ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் தேசிங்கு பட்டத்திற்கு வந்தார். ஆனால், அதே ஆண்டு செப்டம்பர்த் திங்கள் ஆர்க்காட்டு நாவப்பான சதுல்லாகான் என்பானோடு போர் புரிந்தார். போரிலே சதிகாரர்கள் சிலர் இருந்து எதிரிக்கு உளவு கூறியதாலும் தன் நண்பன் மகமத்கான் இறந்து பட்டதாலும் மனந்தளர்ந்த தேசிங்கு, போரிலே வெற்றி கிட்டாதென்றறிந்து, போர்க்களத்திலேயே தற்கொலை செய்துகொண்டு உயிர்நீத்தார். பட்டமேறி ஒன்பது மாதங்கள்தான் தேசிங்கு செஞ்சியை ஆண்டாரெனினும், இவ்வீரரால் செஞ்சியில் ஏற்பட்ட சீர்திருத்தங்கள் பலவாகும். தேசிங்கின் பிறப்பால் செஞ்சி, வீரத்தின் விளைநிலமாக மாறியது. இன்றும் செஞ்சி என்ற பெயரைக் கேட்போர் தேசிங்கை நினைந்து போற்றும்விரார்.

கி. பி. 1750இல் பிரெஞ்சுக்காரர் முஸ்லிம்களிடமிருந்த செஞ்சிக்கோட்டையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டனர். அதன் பிறகு ஏறக்குறைய முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின், பிரெஞ்சுக்காரரிடமிருந்து ஆங்கிலேயர்கள் செஞ்சியைக் கைப்பற்றினர். மைசூரைத் தலைநகரமாகக்கொண்டு ஆண்டுவந்த ஹைதரலி என்ற

மன்னர் செஞ்சியைத் தன்னாட்சிக்குட்படுத்திச் சிறிது காலம் ஆட்சி செலுத்தினார். இறுதியில் மீண்டும் ஆங்கிலேயர் அதனைக் கைப்பற்றினர்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் பழம்பெருஞ் சிறப்பு மிக்க செஞ்சிக்கோட்டையைச் சேரர், சோழர், பல்லவர், கோளர், குறும்பர், விஜயநகர மன்னர், சுல்தானியர், முஸ்லிம்கள், இராஜ புத்திரர், பிரெஞ்சுக்காரர், ஆங்கிலேயர் ஆகியோர் ஒருவர் பின் ஒருவராக ஆண்டு வந்தனர் என்று அறியலாம். அக்கோட்டை இந்நாளில் நமது அரசியலாரின் கண்காணிப்பில் பழங்காலச் சின்னமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது.

5. தஞ்சைக் கோட்டைகள்

சோழ நாட்டில் மிகுதியான கோட்டைகள் இல்லை. இப்பகுதியில் ஆட்சி நகரமாக நெடுங்காலமாய் விளங்கி வந்தது தஞ்சை நகரமே யாகும். இப்பெருநகர், பிற்காலச் சோழர்களுள் முதல்வனாக விளங்கிய விஜயாலயச் சோழன் காலமாகிய ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து, பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுவரை சோழர் ஆதிக்கத்திலும், பதினேந்து, பதினாறாம் நூற்றாண்டுகளில் நாயக்கமன்னர்கள் ஆதிக்கத்திலும், பதினேழு, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் மராட்டிய மன்னர்களது ஆதிக்கத்திலும் ஆட்சி நகரமாக விளங்கியது. ஏறத்தாழ ஓராயிரம் ஆண்டுகள் ஆட்சித் தலைநகரமாக விளங்கிய பெருமை தஞ்சைக்கு உண்டு. தென்னாட்டுக் கட்டடக் கலையின் மிகச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டுக்கள் இன்றும் தஞ்சையில்தான் இருக்கின்றன. திராவிடர்கள் கட்டடக் கலையின் முழு அமைப்பாகிய மாடம், மாளிகை, கூடம், கோபுரம் எனப்படும் நான்கு வகைகளையும் தஞ்சையைத் தவிர வேறு எங்கும் காண முடியாது. இனி, இத்தஞ்சை நகரில் அமைந்திருக்கும் அரண்மனைக்கோட்டையாகிய வீரராகவன் கோட்டையையும், முதலாம் இராசராசனால் அமைக்கப்பட்ட இராசராசேச்சுவரம் எனப்படும் கோவிற் கோட்டையையும் பற்றி ஆராய்வோம்.

வீரராகவன் கோட்டை:

இவ்வரண்மனைக் கோட்டையைப் பெரிய கோட்டை என்றும் கூறுவர்; இதன் இடப்பரப்பு சுமார் 210 ஹெக்டேர். இக்கோட்டைக்கு அமைந்த கோட்டைச் சுவர்கள் 4½ மீட்டர் கனமும் 46 மீட்டர் உயரமும் கொண்டனவாக மிக நீண்ட அளவில் அமைந்திருந்தன. நகரின் சுற்றுப் பகுதிகளில் காவிரியாற்றின் கிளைநதிகள் அகழிகளாக அமைந்து விளங்கின. மதில்களுக்குள் மிகப் பெரும் கட்டடங்களும் நான்கு பெரும் தெருக்களும் காட்சியளிக்கின்றன. இக்கோட்டையின் கீழ்ப் பகுதியில் சுமார் 45 மீட்டர் உயரமுள்ள சிறு குன்றின்மீது, 7 மீட்டர் நீளமுள்ள பெரியதொரு பீரங்கி வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. உள் மதிலுக்குள் ஒழுங்கற்ற முறையில் அவ்வக்காலத்து ஆட்சியரசர்கள் கணக்கற்ற கட்டடங்களை மனத்திற்குத் தோன்றியபடி கட்டியிருக்கிறார்கள். உள்ளே எட்டு அடுக்குகள் கொண்டதும் 58 மீட்டர் உயரமுள்ளதுமாகிய பெரியதொரு கூடமும், கோபுரமும் இருக்கின்றன. அவற்றைச் சேர்ந்தாற்போல் ஆறு அடுக்குகள் கொண்ட மாடமும் மாளிகையும் இருக்கின்றன. அவையன்றி, மேலும் இரண்டு கொலு மண்டபங்களும் சரஸ்வதி மஹால் என்ற பெரியதொரு நூல் நிலையமும், ஆயுதச்சாலை யொன்றும் இருக்கின்றன. தற்போது ஆயுதச்சாலை எடுக்கப்பட்டு விட்டது.

இராசராசேச்சுவரம்:

கோவில் கோட்டையாகிய இராசராசேச்சுவரத்தைப் பற்றி அறியத் தொடங்குவதற்கு முன், தென்னாட்டின் தலைசிறந்த கட்டடக் கலையாக விளங்கும் இவ்வரிய

கோவிலைக்கட்டி முடித்த இராசராசனைப் பற்றிய ஒரு சிறிது அறியவேண்டியது இன்றியமையாதது. இராசராசன் கி. பி. 985 முதல் 1014ஆம் ஆண்டு வரை 29 ஆண்டுகள் மிக்க புகழுடன் சோழப் பேரரசை ஆண்டு வந்தான். இவன் தனது ஆட்சிக்காலத்தில் சேர பாண்டிய நாடுகளையும், மற்றும் தனது அண்டை நாடுகளாகிய பல நாடுகளையும், இலங்கையையும் வென்று, தனது நாட்டிற்கு வடக்கெல்லை கோதாவரியாகவும், கீழ், மேல் எல்லைகள் கடல்களாகவும் இருக்குமாறு அமைத்தான். இம்மன்னன் சிறந்த தரைப்படையோடு வலிமை வாய்ந்த பெரியதொரு கடற்படையையும் வைத்திருந்தான். இப்பெருவீரன் போரில் கொண்டிருந்த ஆர்வத்தைப் போலவே, சிற்பம், ஓவியம், இசை, நடனம் ஆகிய நுண்கலைகளிலும் சிறந்த விருப்பமுடையவனாக இருந்தான் என்பதை இம் மன்னனது பெருங் கோவிலாகிய இராசராசேச்சுவரம் மெய்ப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அமைப்பும் மாண்பும்:

இராசராசேச்சுவரத்தைச் சிறு கோட்டை என்றும் சிவகங்கைக் கோட்டை என்றும் கூறுவர். சிவகங்கையின் தென் பகுதியிலிருக்கும் இக் கோட்டையின் அகழியைக் கடந்து, கோட்டைச் சுவரின் உள் வளைவுக்குள் நுழைந்து சென்றால் சிறிது தொலைவில் முதற் கோபுர வாயிலாகிய 'கேரளாந்தகன் வாயில்' என்னும் அழகிய ஒரு கோபுரம் எதிர்ப்படும். அவ்வழகிய கோபுரத்தைக் கடந்து மேலும் சிறிது தொலைவு சென்றால், இராசராசனால் கட்டப்பட்ட மற்றொரு அகன்ற கோபுரமாகிய 'இராசராசன் திருவாயிலை' அடையலாம். அதனையும் கடந்து உட்கொண்டால், கருங்கல்லும், செங்கல்லும் பதித்து அமைக்

கப்பட்ட பரந்ததொரு பேரவை காணப்படுகிறது. இப் பேரவையின் நீளம் ஏறத்தாழ 152 மீட்டரும், அகலம் 76 மீட்டரும் ஆகும். இப்பரப்பின் முதற் பகுதியில் அமைந்த பெரியதொரு மேடையில் தென்னாட்டிலேயே மிகப்பெரியதான நந்தியொன்று அமைந்திருக்கிறது. அதனைப் பாதுகாக்க நாயக்க மன்னர்கள் கட்டிய மண்டபமும் இருக்கிறது. அதனை அடுத்துத் "தட்சிணமேரு" எனப் புகழப்படும் பெரியகோவில் கருப்பக்கிரகம், அர்த்த மண்டபம், மகா மண்டபம், ஸ்தாபன மண்டபம், நர்த்தன மண்டபம், வாத்திய மண்டபம் என்ற ஆறு பகுதிகளையும், ஏழு வாயில் களையும் உடையதாக விளங்குகிறது. ஒவ்வொரு வாயிலின் இரண்டு பக்கங்களிலும், 5½ மீட்டர் உயரமும் 2½ மீட்டர் அகலமுமுள்ள பதினாறு துவாரபாலகர் சிலைகள் நிறுத்தப்பெற்றுள்ளன. கருப்பக்கிருகம் என்பது இறைவன் சந்நிதியாகச் சிவலிங்கம் காட்சியளிக்கும் இடமாகும். கோவிலின் முதல் வாயிலைத் திருஅணுக்கன் வாயில் என்று கூறுகின்றனர். கருப்பக்கிருக மண்டபத்தை அடுத்துள்ள மண்டபங்களில் தெற்கிலும், வடக்கிலும் வாயில்கள் அமைந்துள்ளன. இவ்வாயில்களில் தெற்குப் பக்கத்து வாயிலுக்குத் 'திருவிக்கிரமன் திருவாயில்' என்று பெயர் வழங்கப்படுகிறது.

விமானத்தின் சிறப்பு:

இக்கோவில் நிலமட்டத்துக்குமேல் உயர்ந்த மேடையில் நிறுவப்பட்டிருப்பதனால், இதனை மாடக்கோவில் என்பதற்கேற்ற இலக்கணம் பெற்றதென்று கூறுகின்றனர். இக்கோவிலில் நீளம் 242 மீட்டரும், அகலம்

121 மீட்டரும் ஆகும். கோவிலின் கருப்பக்கிரகத்திற்கு மேலே சதுரமான அமைப்பில் பதின்மூன்று கோபுர அடுக்குகள் கொண்ட அழகிய விமானம் காட்சி அளிக்கின்றது. உச்சியில் உள்ள சதுர வடிவமான விமானம் ஒரே கல்லாலானதும் அதன் மேற்பகுதி அரைவட்ட வடிவமானதாகவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அரைவட்ட வடிவத்திற்கு மேல்தான் அழகிய தூபிக் கலசம் விளங்குகிறது. இக்கோபுரத்தின் உயரம் 66 மீட்டர். இதனை உத்தம விமானம் என்று அழைக்கின்றனர். இதன் மேல் கலசம் செம்பினாற் செய்யப்பட்டு, அதன்மேல் பெரிசு தகடு போர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. விமான உச்சியில் அமைந்திருக்கும் கருங்கல் 7½ மீட்டர் சதுரமுள்ளது. இதன் நிறை 80 மெட்ரிக் டன் என்பர். இதனைக் கோபுரத்தின் உச்சியில் சேர்ப்பதற்காகத் தஞ்சை நகருக்கு 6½ கிலோ மீட்டர் தூரத்திற்கு அப்பால் உள்ள 'சாரப்பள்ளம்' என்னும் சிற்றூரிலிருந்து சாரம் அமைத்து இச்சிகரத்தின்மீது ஏற்றினார்கள் என்று கூறப்படுகிறது. மேலேயுள்ள சதுரக் கல்லாலாகிய விமானத்தின் நான்கு மூலைகளிலும் மூலைக்கிரண்டிரண்டாக எட்டு நந்திகள் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை தனித்தனியே ஒவ்வொன்றும் 2 மீட்டர் நீளமும், 1½ மீட்டர் அகலமும் உள்ளன.

ஐரோப்பியர் கிலை:

இராசராசன் அளவு கடந்த சைவ மதப் பற்றுள்ளவன். திருக்கோவிலின் நாற்புறமும் உயர்ந்து விளக்கும் கோட்டைச் சுவர்களின்மீது முன்பு அமைக்கப்பட்டிருந்து தற்போது விழுந்து விட்டவையான 343 நந்தி

உருவங்கள் இருக்கின்றன. வடகோபுரத்தின் கீழ்ப் பாகத்தில் காணப்படும் மூன்று உருவச்சிலைகளுடன் ஐரோப்பிய உருவமொன்றும் காணப்படுகிறது. அதனைப் பற்றிக் கூறும்போது, பதினேழாவது நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து வந்த நாயக்கர் பரம்பரையினரான இரகுநாத நாயக்கரின் நண்பராக விளங்கிய கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் தலைவராகிய ரோலண்ட் கிரேப்பினது உருவம் என்று கூறுகின்றனர். மற்றும் சிலர், இச்சிலையானது பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியாவுக்கு வந்துபோன மார்க்கோபோலோவின் உருவமென்றும் கூறுகின்றனர்.

சிவலிங்கமும் பிற உருவங்களும்:

இராசராசேச்சுவரத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் அளவு பெரிய சிவலிங்க உருவம் வேறு எங்கும் இல்லை. இராசராசன் இவ்வினங்க உருவத்தை நருமதை நதிக் கரையிலிருந்து தஞ்சைக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தான் என்று தெரிகிறது.

இக்கோவிலில் சிவபெருமானது உருவமே யன்றித் திருமால், முருகன் முதலிய தெய்வங்களின் உருவங்களும் திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர், சிறுத்தொண்டர், சண்டேசுவரர், சுந்தரர், பரவைநாச்சியார், இராசராசன், அவன் பட்டத்தரசி உலோகமாதேவியார் முதலிய பல அடியவர்களுடைய உருவங்களும் எழுந்தருள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இக்கோவிலிலுள்ள இறைவனது திருநாமம் பெருவுடையார் எனவும், இறைவியின் திருநாமம் பெரியநாயகியார் எனவும் வழங்கப்படுகின்றன.

இராசராசனின் ஏற்பாடு:

இவ்வியத்தகு கோவிலைக் கட்டிமுடித்த இராசராசன் தன் நாட்டிலுள்ள பல கிராமங்களின் வருவாயை இக் கோவிலின் பூசை, திருவிழாச் செலவுகளுக்காக எழுதி வைத்தான்; பல நாடுகளிலிருந்தும் வென்று கொணர்ந்த பொன்னும் மணியுமாகிய எல்லாச் செல்வங்களையும், இக் கோவிலுக்கே அளித்தான்; கோவிலில் நாள்தோறும் தேவாரத் திருப்பதிகங்களைப் பாடுவதற்காக 48 பாடகர்களையும், அவர்களுக்கு மத்தளம் முதலியன வாசிப்பதற்கு வேண்டியவர்களையும் நியமித்து அவர்களுக்கெல்லாம் வீடும், மானியங்களும் வழங்கினான்; நடனம், இசை, நாடகம் முதலியன கலைகளைக் கோவிலில் வளர்க்கும் பொருட்டும் பல்வேறு கோவில்களிலிருந்தும் 400 பெண்களை வரவழைத்தான். ஒருவருக்கு ஒரு வீடும் ஒரு வேலி நிலமுமாக, அந்நானூற்றுவார்க்கும் வீடும் நிலங்களும் வழங்கினான்; நாடோறும் விளக்குகளுக்கு ஓர் உழக்கு ($\frac{1}{8}$ லிட்டர்) விழுக்காடு நெய் அளப்பதற்கு ஆடு, பசு, எருமை என்ற மூவினங்களும் இடையர்களுக்கு வழங்கி, என்றைக்கும் யாவும் தடையின்றிக் கிடைத்துவரும் வகையினைச் செய்தான்.

சுவர் ஓவியங்கள்:

தஞ்சைக் கோவிலில் வெளிப்புறச் சுவர்களில் பற்பல கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் பல, வரலாற்றுச் சிறப்புள்ளவை.

கருப்பக்கிரமமாகிய மூலத்தானத்தைச் சுற்றிச் சிறியதொரு உள்மாளிகை இருக்கின்றது. அதன்

சுவர்களின் மீதும், வேறு பல மண்டபங்களின் மேற்கட்டியிலும் நெடுங்காலமாக ஒன்றின்மேலொன்றாக மறைபட்டிருந்த இருவகை அரிய வண்ண ஓவியங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றுப் பேராசிரியர் திரு. ச. க. கோவிந்தசாமி பிள்ளை, எம். ஏ. அவர்களால் 1931ஆம் ஆண்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அவ் விரண்டனுள் மேற்படையாக அமைந்திருப்பவை, பதினேழாம் நூற்றாண்டினரான தஞ்சை நாயக்கர் கால ஓவியங்கள் என்றும், உட்படையிலிருப்பவை சோழர்காலத்திய ஓவியங்கள் என்றும் ஓவியக்கலைஞர்கள் கருதுகின்றனர். இவை இன்றும் காண்பவரை மகிழ்விக்கும் நிலையில் அமைந்திருக்கின்றன. சோழர்கள் வரைந்த ஓவியத்தின் காலம் கி. பி. பத்து, பதினேராம் நூற்றாண்டு எனக் கூறுகின்றனர். தற்போது இவ்வோவியங்களை அரசாங்கத்தினர், விஞ்ஞான முறைப்படி பாதுகாத்து வருகின்றனர். மேலும் அவர்கள் சில ஓவியங்களை நிழற்படங்கள் எடுத்தும், அவற்றில் அமைந்திருக்கும் நிறங்கள் தோன்ற அச்சிட்டும் நூலுருவத்தில் விரைவில் வெளியிடுவார்கள் என்று கருதப்படுகிறது.

சோழர்கால ஓவியங்களில் ஒரு பகுதி, சைவசமயத் தொடர்புடையதேயாம். ஒன்று சைவசமய நாயன்மார் களுக்குள் ஒருவரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரது வரலாற்றைக் குறிப்பதாக இருக்கிறது. அதில் சுந்தரரது திருமணப்பந்தலில் பலர் கூடியிருக்கும் காட்சியும், சிவபெருமான் கிழவேதியர் உருக்கொண்டு ஒரு கையில்

குடையும் மற்றொரு கையில் ஓர் ஓலையும் தாங்கிக் கொண்டு சுந்தரருக்கு முன் நிற்பதாகவும் வரையப் பட்டிருக்கின்றது. இவ்வோவியத்தில் கிழவேதியர் அடிமை ஓலையைக் காட்டித் திருமணத்தைத் தடை செய்து, சுந்தரரை ஆட்கொள்ளும் செய்தி குறிக்கப் படுகின்றது. அதனையடுத்து ஒரு குடியானவன் வீட்டின் காட்சி வரையப் பெற்றிருக்கின்றது. பெண்கள், மட்பாணையிலே உலை வைத்துச் சோறு சமைப்பதாகவும், அவர்களில் ஒரு பெண்ணிடமிருந்து வேலையா ளொருவன் சோறு பெறுவதாகவும் காட்டப்பெற்றிருக்கின்றன. அவற்றிற்குமேல் கயிலைமலைப் பகுதியில் சிவபெருமான் புலித்தோலின்மீது அமர்ந்திருப்பதாகவும், அவர்க்கு முன்னே நந்தி படுத்திருப்பதாகவும், சிவகணங்களும் முனிவர்களும் சூழ்ந்து நிற்பதாகவும், இவர்களுக்கிடையே நடன மாதர் ஆடுவதாகவும், காட்டப் பெற்றிருக்கின்றன.

இவற்றிற்குச் சற்றுக் கீழ்ப்பாகத்தில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வெள்ளை யானையின்மீதும், சேரமான் பெருமாள் நாயனார் வெள்ளைக் குதிரையின்மீதும் கயிலை செல்வதாகக் காட்டப் பெற்றிருக்கிறது. இவ்வோவியத்தில் அவர்கள் ஆற்றைக் கடப்பது போன்ற தோற்றமும் இருவரீதும் தேவர்கள் பூமாரி பொழிவது போன்ற தோற்றமும் காண்பவர்க்கு மிகவும் இன்பம் பயப்பனவாகும். மேற்குப் பக்கத்துச் சுவரில் சிதம்பரம் கோவில் வரையப்பட்டிருக்கின்றது. அதில் கையில் கனலேந்திய சிவபெருமானின் தோற்றம், அதன் முன் வணங்கி நிற்கும் ஓர் அரசன், அவனுடன் வணங்கி நிற்கும் அவன் மனைவியர்கள், இவர்களுக்குச் சற்று

விலகி நிற்கும் வெள்ளித்தடி தாங்கிய இரு சேவகர்கள், அவர்களுக்குப் பின்னே பல செல்வர்கள், மற்றும் பொதுமக்கள் ஆகியோரின் காட்சிகள் தட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வோவியத்திலிருந்து, அக்கால் மக்களின் உடல் தோற்றம், அணிகலன்கள், உடைகள், தலைமுடியின் ஒப்பனை முதலியவற்றை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

108737

அதனையடுத்த வடபுறச்சுவரில் சிவபெருமான் திரிபுரத்தை எரிக்கும் காட்சி காட்டப்பட்டிருக்கிறது. விநாயகர், முருகன் முதலிய தெய்வங்கள் தம் அருகே இருக்க, தேவகணங்கள் புடைசூழத் தமது எட்டிக் கரங்களுடன் இரதத்தின்மீது வீற்றிருந்து, தமது நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து நோக்குகிறார். அசுரர்கள் உயிரிழந்து வீழ்ந்து கிடக்கின்றனர். பலர் தங்கள் மனைவியரை அழைத்துக் கொண்டு ஓடுகின்றனர். மற்றும் சிலர் கணவர் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு தொங்குகின்றனர். வீராவேசம் பொருந்திய இக்காட்சியும் இதன் மருங்கிலிருக்கும் சிவபெருமானது ஐந்நிறத் தோற்றக் காட்சியும் காண்பதற்கு உரியனவாகும். இன்னும் இதனை அடுத்துப் பற்பல ஓவியங்கள் காட்சியளிக்கின்றன.

முடிவு:

இராசராசன் இப்பெருங் கோவிலைக் கட்டி முடித்த போது, அவனது காலத்தவரான கருவூர்த் தேவர் என்ற சிவனடியார் இக்கோவிலின்மீது பல பாடற் பதிகங்களை எழுதியுள்ளார். இம்மன்னன் இக்கோவிலைக் கி. பி. 1003இல் தொடங்கி, கி.பி. 1009இல் கட்டி முடித்தான் என்று தெரிகிறது. ஒரு சிறு துண்டிக் கருங்கல்லும்

அகப்படாத தஞ்சை மாவட்டத்தில் இத்தகைய பெருங் கோவிலைக் கட்டி முடித்த இராசராசனது அருஞ்செயலை எண்ணியெண்ணி அறிஞர்கள் வியப்பும் திகைப்பும் அடைகின்றனர். தஞ்சைக் கோவிலைச் சூழ இருந்த கோட்டை அகழிகள் தற்போது தூர்ந்து, பாழ்பட்ட நிலையில் இருக்கின்றன. இவ்வரிய கோவிலைத் தமிழ் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் சென்று கண்டு தமது முன்னோரின் அரும்பெரும் செயல்களை அறிந்து மனமகிழ வேண்டுவது இன்றியமையாததாகும்.

6. திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டைகள்

திருச்சி மலைக்கோட்டை:

திருச்சிராப்பள்ளிக்குச் சிறந்த அழகு தருவதாகவும் அடையாளப் பொருளாகவும் காட்சியளிப்பது, நகரின் நடுவே அமைந்துள்ள திருச்சி மலைக்கோட்டை. சோழ நாட்டில் குன்றுக்கோட்டையாக விளங்குவது இஃது ஒன்றே எனலாம். இது காவிரியின் மிக அருகே, தென்பகுதியில், ஒரே பாதையாலான தாயுமானவர் மலை என்னும் பெயருடன் அமைந்திருக்கிறது. இம்மலையின் மீது கோவிலாகவும், கோட்டையாகவும் சிறந்த கருங்கற் கட்டடங்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இம்மலையையும் இதனடியிலுள்ள பெரிய குளத்தையும் உள்ளடக்கிய பெரிய மதிற்சுவர்களால் நகரைச் சுற்றிலும் கோட்டை கட்டப்பட்டிருந்தது. கோட்டைக்கு வெளியில் ஆழ்ந்த அகழி இருந்தது. பிற்காலத்தில் அகழி தூர்க்கப் பட்டுத் தெருக்களாக மாறியுள்ளன. கோட்டை மதில்கள் இடித்து அழிக்கப்பட்டுவிட்டன. ஆனால், அக்கோட்டையின் மேற்கு வாயில் மட்டும் அழிபாட்டுக்கு இலக்காகாமல் இன்றும் ஒரு பழங்காலச் சின்னமாகக் காட்சியளித்து வருகின்றது. இதனைக் கண்டாலே பழைய கோட்டை எத்தகைய நிலையில் அமைந்திருக்கக்கூடும் என்று ஒருவாறு ஊகித்து உணரலாம். இக்கோட்டை பற்பல போர்களுக்கும், முற்றுகைகளுக்கும் உட்பட்டு, வரலாற்றில் சிறந்த இடம் பெற்றிருக்கிறது. பகைவரின் வருகையை நெடுந்தூரத்திலிருக்கும் போதே அறிவ

தற்கு ஏற்ற வண்ணம் உயர்ந்த மலையையும் பகைவர்கள் திடீர்த் தாக்குதல் செய்ய முடியாதவாறு தடுக்கும் இயற்கை அரணாகிய காவிரியாற்றையும் இக்கோட்டை பெற்றிருக்கிறது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் நடந்த கர்நாடகப் போர்களில் இக்கோட்டை சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. இம்மலையின்மீது வண்ண ஓவியங்கள் நிறைந்த தாயுமானவர் கோவில் என்ற ஒரு சிவன் கோவிலும், மலையுச்சியில் ஒரு பிள்ளையார் கோவிலும் இருக்கின்றன. இங்குப் பல்லவர் காலத்திய சிற்பங்களும் இருக்கின்றன. இம்மலை ஒரு காலத்தில் சமணப் பள்ளியாக இருந்திருக்க வேண்டுமென்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். அதற்குவேண்டிய பற்பல ஆதாரங்களும் அங்குக் காணப்படுகின்றன.

பெயர்க் காரணம்:

முன்னொரு காலத்தில் ஆதிசேடனும், வாயுபகவானும் தம்முள் யார் வலிமையுடைவர் என ஒருவரோடொருவர் வாதிட்டுக் கொண்டனர். இறுதியில் ஆதிசேடன் தன் ஆயிரம் மணிமுடிகளால் மேருமலையின் ஆயிரம் சிகரங்களையும் மூடிக் கொள்வதென்றும் அவற்றுள் வாயு ஏதேனும் ஒன்றைப் பெயர்த்தெடுத்தால், அவனே வலியவனென்றும் முடிவிற்கு வந்தனர். அவ்வாறே ஆதிசேடன் சிகரங்களை மூடிக்கொண்டான். வாயுதேவன் தன் வலிமை முழுவதும் கொண்டு மோதித் தாக்கினான். சிகரத்திலிருந்து ஒரு பகுதியைக்கூடப் பெயர்க்க முடியவில்லை. இதுகண்ட வாயு வெகுண்டு, அசைவற்று நின்றனன்; உயிரினங்கள் உயிர்ப்பின்றி வருந்தின; செயலற்றுத் தளர்ந்தன. இது கண்ட தேவர்

பலரும், ஆதிசேடன்பால் சென்று வேண்ட, அவ்வரசனும் தன் தலைகளில் மூன்றினைச் சிறிது உயர்த்தினான். வாயுதேவன் முழுவலியுடன் தாக்கி, மூன்று சிகரங்களைப் பெயர்த்தெடுத்து வீசினான். அவை பல இடங்களில் வீழ்ந்தன. அவற்றுள் ஒன்றே இம்மலைக்கோட்டை எனப் புராணக் கதை ஒன்று வழங்குகிறது.

திரிசிரஸ் என்பவன் ஓர் அரக்கன். இவன் சிவபெருமானை வழிபட்டு, வரம்பெற்று, வலிமையுடையவனாய், அரக்கர்களுக்கு அரசனானான். இவன் இம்மலைமீதுள்ள சிவபெருமானையும், திரு ஆணைக்காவிலுள்ள சிவபெருமானையும் வழிபட்டு வந்தான். திரிசிரஸ் வழிபாடு செய்துவந்ததால், இம்மலை இப்பெயர் பெற்றதென்று பிறிதொரு புராணம் கூறுகிறது.

ஆராய்ச்சியாளர் கூற்று:

இடைக்காலத்தில் நம் நாட்டில் சமண மதம் மிகச் சிறந்து பரவி இருந்தது. நாட்டில் பற்பல இடங்களில் சமண முனிவர்கள் சமணப்பள்ளிகளை நிறுவித் தங்கள் மதக் கருத்தினைப் பரப்பி வந்தனர். அப்போது நாட்டின் பல பாகங்களிலும், சமணப் பள்ளிகளை அமைத்தனர். இம்மலையில் அமைந்த சமணப்பள்ளிக்குத் தலைவராய்த் திகழ்ந்தவர் சிரா என்ற முனிவராவர். இன்றும் இம்மலைக்குகைகளில் சமண முனிவர் துயின்ற கற்கட்டில்களையும், அவற்றில் சமணத் துறவிகளின் பெயர்கள் பொறிக்கப் பட்டிருத்தலையும் காணலாம். அதனால், இங்கிருந்த சமணப் பள்ளி, சிராப்பள்ளி யென்னும் பெயரோடு விளங்கி வந்தது. நாளடைவில் இம்மலையைச் சூழ விரிந்து எழுந்த பெருநகர்க்கும் சிராப்பள்ளி என்னும்

பெயரே அமையலாயிற்று. திருச்சிராப்பள்ளி யென்று இந்நகர்க்குப் பெயர் வழங்கக் காரணம் இதுவேயென ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

வரலாற்றுச் சிறப்பு:

புராணங்களாலும், இலக்கியங்களாலும், சிறப்பிக் கப்படும் இம்மலைக் கோட்டையானது, வரலாற்றுப் பெருமையும் உடையது; காவிரிக் கரையிலுள்ள நகரங் களில் மிகப்பெரியது; பல நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாகவே தமிழக வரலாற்றில் இடம் பெற்றது; சோழர்கள் உறந்தையைத் தலைநகராகக் கொண்ட நாள்முதலாகத் தமிழகத்தின் சிறப்பிடமாக விளங்குவது. கி. பி. 1310இல் முஸ்லிம்களின் படையெழுச்சியினால் பலம் குன்றிய சோழர்கள், விஜயநகரப் பேரரசர்களின் கீழ்ச் சிற்றரசர்களாக ஆண்டு வந்தனர். கி. பி. 1559இல் மதுரையை ஆண்ட விசுவநாத நாயக்கர் திருச்சிக் கோட்டையைப் பெற்றுக்கொண்டு, தஞ்சையை அடுத்த வல்லம் கோட்டையைத் தஞ்சை மன்னனுக்களித்தார். பின்னர், அவர் இக்கோட்டையைப் புதுப்பித்து, பெரிய தெப்பக்குளம் வெட்டுவித்து, அரண்களைத் திருத்தி யமைத்தார். மற்றும் இராணி மங்கம்மாள், இங்குச் சிறந்ததொரு சிங்கார அரண்மனையையும் கட்டியிருக் கிறார். நாயக்க அரசபரம்பரையில் எட்டாவது அரசரான முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரென்பவர் திருச்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்தார். பின் வந்த திருமலை நாயக்கர் தலைநகரை மதுரைக்கு மாற்றிவிட்டார்.

நாயக்கர் வமிசத்துக்கடைசி அரசரான வங்காரு திருமலை நாயக்கரிடமிருந்து, திருச்சியை ஆர்க்காட்டு

நவாபான சந்தாசாகிப், 1736இல் கைப்பற்றிக் கொண் டார். பின், மகமதலி 1751இல் இங்கு வந்து ஒளிந்து கொண்டபோது, சந்தாசாகிபும், பிரெஞ்சுக்காரரும் இதை முற்றுகையிட்டனர். அப்போது கிளைவ் ஆர்க் காட்டைத் தாக்கி, அதைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளவே, சந்தாசாகிப் திருச்சியைக் கைவிடுத்து, ஆர்க்காட்டை நோக்கி விரைந்தார். அங்குப் போரில் தோற்று இறந்தார். மகமதலி கர்நாடக நவாபானார். ஆங்கிலேயர் செல்வாக்கு உயர்ந்தது.

கி. பி. 1766இல் ஹைதரலி திருச்சியைத் தாக்கப் படையெடுத்து வந்தார். ஆனால், திருச்சியைத் தாக்காமலேயே திரும்பி விட்டார். பின், 1768-69இல் திருச்சியை முற்றுகையிட்டு, அதன் அரண்களைத் தகர்த்துப் பாழ்படுத்தினார். 1790இல் படையெடுத்து வந்த திப்புசுல்தான் ஸ்ரீரங்கத்தைத் தாக்கி அழித்து, திருச்சியைத் தாக்காமலேயே திரும்பி விட்டார். அது முதல் ஆங்கிலேயர் வசமிருந்து வந்த இக் கோட்டை யானது நம் நாடு விடுதலையடைந்த பின், நம் வசமாகி இன்றும் நம் பண்டைய பெருமையை விளக்கி நிற்கின்றது.

சிற்பச் சிறப்பு:

கி. பி. 615 முதல் 630 வரை அரசாண்டவனாகக் கருதப்படும் பல்லவ வேந்தனாகிய மஹேந்திரவர்மன் சமண மதத்திலிருந்து சைவ மதத்திற்குத் திருநாவுக்கரச ரால் மாற்றப்பட்டான். சைவனாக மாறிய மஹேந்திரன், தன்னாட்சிக்குட்பட்ட நிலப்பகுதியில் அமைந்திருந்த சமணப் பள்ளிகளை யெல்லாம் சிவன் கோவில்களாக

ப. கோ. 8

மாற்றியமைத்தான். அவ்வாறு மாற்றியமைக்கப்பட்ட கோவில்களுள் இம் மலைக்கோட்டையிலுள்ள குகைக் கோவிலும் ஒன்று.

இக் குகைக் கோவில், சிற்பக் கலைகள் மலிந்த சிற்றுளி வேலைப்பாட்டினையுடையது. மேற்சுவரில் செதுக்கப்பட்டுள்ள சிற்பங்கள், காண்போர் மனத்தைக் கவரும் வண்ணம் அமைந்துள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று கங்காதரர் சிலையாகும். அது சிவபெருமானே நம் எதிரில் நிற்பது போன்று, காட்சியினை நல்கும். அச் சிலையினைக் கண்டு வியவாதவர் ஒருவருமில்லை. அன்றியும், யாழோர் இருவரும், மனிதன் ஒருவனும் வானத்தில் மிதப்பது போன்று செதுக்கப்பட்டிருக்கும் காட்சியும் கண்டு வியக்கத்தக்கது.

மலையடிவாரப் பகுதியில் சிறிது மேற்கு நோக்கிச் சென்றால் பசுமடம் ஒன்று காணப்பெறும். அதன் பின், கி. பி. 640—670க்கு இடைப்பட்டதாகக் கருதப்படும் பல்லவர் குகையொன்றினைக் காணலாம். ஒரே கல்லா லான அக் குகை, அழகிய வேலைப்பாடுடையதாய் இருத் தலோடு, பல்லவரின் சிற்பக் கலைத் திறனைப்பெரிதும் விளக்கும் சான்றாகவும் நிலவுகின்றது. இதனுள் வியப் பைத் தரும் சிற்ப வேலைப்பாடுகளுடைய இருமண்டபங் கள் உள்ளன. சூரியன், சந்திரன், திருமால், நான்முகன் ஆகிய தேவர்கள் கற்களில் அழகிய உருவங்களாகச் செதுக்கப்பட்டு, காண்போர் வியக்கும் வண்ணம் நிற் கின்றனர். இவைபோன்ற எண்ணிறந்த சிற்பங்களையும், அழகொழுகும் உயிரோவியங்களையும் இக்கோவிலில் கண்டு களிக்கலாம்.

திருச்சிராப்பள்ளியிலுள்ள மற்றும் இரு கோட்டைகள் திருவரங்கமும் திருவாணக்காவுமாகும். இக்கோட்டை களைக் கோவிற் கோட்டைகள் என்றும் கூறலாம்.

திருவரங்கம்:

நாட்டின் அரசையும் செல்வங்களையும் படைகளையும் காத்துக்கொள்ள, அரசர்களால் சிறந்த பாதுகாப்புள்ள பற்பல கோட்டைகள் கட்டப்பட்டன என்று முன்னர் அறிந்தோம். இடைக்காலத்தில் கோட்டை அமைப்புக் களில் சில மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. பிற நாட்டு மன்னர்கள், வேறு மதத்தவர்கள் நம் நாட்டின்மீது படையெடுத்தபோது, தென்னாட்டுக் கோவில்கள் முதலிய வற்றில் இறைவனுக்காகச் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட பெருஞ் செல்வங்களையும் கொள்ளையிடலாயினர். இத்தகைய அழிபாட்டுக்கு ஆட்பட்ட கோவில்கள் மிகப் பல. இதன் காரணமாகத் தமது கோவில்களையும், தெய்வ உருவங்களையும் பாதுகாக்கவும், மக்கள் இறைவன் வழிபாட்டில் கொண்டுள்ள கருத்தைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளவும், மன்னர்கள் இறைவன் ஆலயத்தையே மிக்க பாதுகாப்புள்ள வலிமை வாய்ந்த கோட்டையாக அமைக்க முன் வந்தனர். இவற்றால் நாட்டு மக்களிடையே கடவுள் பற்று வளரவும், அதன் துணையாக நாட்டுப் பாதுகாப்புக்கு உதவி ஏற்படவும் வாய்ப்புக்கள் ஏற்பட்டன.

இங்ஙனம் கோவிலாகவும், வலிமை வாய்ந்த கோட்டையாகவும் தென்னாட்டில் விளங்குவன திருவரங்கம் பெரிய கோவில், தஞ்சைக் கோவில், சிதம்பரம் கோவில், திருவண்ணாமலைக் கோவில்,

முதலியனவாம். இவற்றுள்ளுள் மிக்க பாதுகாப்பும், வலிமையும் வாய்ந்தது திருவரங்கம் பெரிய கோவிலே யாம். இக்கோவில் காவிரி, கொள்ளிடம் என்னும் பேரூறு களுக்கு நடுவில் நாற்புறமும் ஆற்றையுடையதாய்த் தீவு போல அமைந்திருக்கிறது. இவ்வரிய பாதுகாப்பு, பகைவர்கள் எப்போதும் திடீரெனப் படையெடுத்து வரமுடியாமல் தடை செய்கிறது. திருவரங்கம் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு வடக்கே ஐந்து கிலோ மீட்டர் தொலைவில் அமைந்திருக்கிறது. இங்கு அமைந்துள்ள விஷ்ணு ஆலயமாகிய அரங்கநாதர் கோவில் நம் இந்திய நாட்டெங்கும் புகழ் பெற்றது. வைணவர்கள் இதனைத் தமது கோவில்கள் எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததாகக் கருதித் திருவரங்கம் பெரிய கோவில் எனப் போற்றுகின்றனர். இக் கோவிலிலுள்ள இறைவனது பெயராலேயே இந்த நகரமும் வழங்கப்படுகிறது. திருவரங்க நகரத்து வீடுகளில் பெரும்பகுதி கோவிலினது வெளிச் சுற்றுப் பிரகாரமாகிய சுற்றுச் சுவருக்குள்ளேயே அமைந்திருக்கிறது. இக் கோவிலின் இடப்பரப்பு, தென்னிந்தியாவிலுள்ள கோவில்கள் யாவற்றிலும் பெரியதாகும். கோவிலைச் சுற்றி, ஒன்றையடுத்து ஒன்றாக ஏழு வலிய கருங்கற் சுவர்கள் எழுப்பப் பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் வெளிப்புறத்தே அமைந்துள்ள சுற்றுச் சுவரின் நீளம் 936 மீட்டரும் அகலம் 769 மீட்டரும் ஆகும்.

இக்கோவிலின் மிகச் சிறந்த அழகுத் தோற்றங்கள் இதனைச் சுற்றியுள்ள ஏழு சுற்றுச் சுவர்களால் மறைக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, உட்சுவருக்குள் அமைந்திருக்கும் கோவிலின் அழகு, மிகவும் கவர்ச்சி பொருந்தியதாக

இல்லை. வெளிப்புறப் பகுதியில் ஏழாவது சுற்றுச் சுவரில் அமைந்துள்ள அலங்காரமான தென்வாயில் வழியாக உள்ளே நுழைபவர், உள்ளே செல்லச் செல்லத் தாம் எண்ணியதற்கு மாறாகப் பெரும்பாலும் ஏமாற்றமே அடைவர். உள்ளே பெரிய கோவிற் கட்டடங்களை எதிர் பார்த்துச் சென்றவர் சுற்றுச் சுவர்களோடு இணைத்துப் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் வீடுகளையுடைய தெருக்களையே காண்பர். கோவில் என்பதற்கு மாறாக நகரம் என்ற உணர்ச்சியே தோன்றும். அவரது மனத்தைக் கவரும் வண்ணம் அமைந்துள்ள கோவிற் கட்டடங்கள் மிகச் சிலவே. உள்நுழையும் பக்தர்களுக்கு முதன் முதலாகக் காட்சியளித்து நிற்பது நான்காவது சுற்றுச் சுவர்கள் அமைந்துள்ள ஆயிரக்கால் மண்டபமே யாகும். விழாக் காலங்களில் உற்சவமூர்த்திகளாகிய கடவுள் உருவங்களை ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் தான் கொலு வைத்திருப்பது வழக்கம். ஆனால், அவ்வாயிரக்கால் மண்டபமும் பெரிதாக அமையவில்லை. அங்கே காணப்படும் சிற்பவேலைப்பாடுகளும் அத்துனை உயர்ந்தனவாக இல்லை.

இவ்வாயிரக்கால் மண்டபத்தினும் சுற்றுச் சிறந்த முறையில் சிற்ப வேலைப்பாடுள்ளது இதற்கு. எதிரே உள்ள சேஷகிராயர் மண்டபமாகும். அம் மண்டபத்தில் உள்ள தூண்களில் திராவிடரின் கட்டடக் கலை முறைப்படி அலங்கரிக்கப்பட்ட சிற்பத் தூண்கள் நிற்கின்றன. அத்தூண்களிலே கால்களை உயர்த்தி நிற்கும் குதிரைகள், யானைகள், யானிகள், சிங்கங்கள், புலிகள் முதலியன சிறப்பாகச் செதுக்கி அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கோவிலின் கோபுர உச்சியிலிருந்து பார்க்கினும்

கோவிலின் முழுப்பகுதிப் பரப்பையும் காணமுடியாது. ஆகையால், கோவிலின் பெரிய அளவை ஊகித்து உணரவேண்டுமே யொழியப் பார்த்து அறிய இயலாது. வெளிப்புறச் சுவர்களின் நான்கு திக்குகளிலும் கோபுரவாயில் அமைப்பதற்காக ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. எக்காரணத்தாலோ அவ்வேலைப்பாடுகள் முழுவதும் முடிவுறாமல் நின்று போயின. முடிவுற்றவையும் மிக்கவேலைப்பாடின்றி அமைந்துள்ளன. நான்காவது சுற்றுச் சுவரின் கிழக்கு வாயில் கோபுரத்தினுள் படிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் ஏறி, உச்சியில் நின்று பார்த்தால் கோவிலின் காட்சி சற்று விளக்கமாகவும், அழகாகவும் தோன்றுகிறது. தென்புறம் அமைந்துள்ள வாயிலின் முடிவுறாத கோபுரம் வெள்ளையடிக்கப்பட்டுக் கவர்ச்சியின்றிக் காட்சியளிக்கிறது. எனினும், கட்டடக் கலையின் சிறந்த வேலைப்பாடுகள் அமைந்த பகுதி இதனுள் அமைந்திருக்கிறது. இதன் வழியாகத்தான் நகரத்திலிருந்து காவிரியாற்றுகும், திருச்சிராப்பள்ளிக்கும் வழிகள் செல்லுகின்றன.

இக் கோபுரத்தை வெள்ளைக் கோபுர மென்றும், மொட்டைக் கோபுர மென்றும் கூறுவர். இக் கோபுரவாயிலின் நீளம் 6½ மீட்டர். அகலமும், உயரமும் 13½ மீட்டர் கொண்டதாக விளங்குகிறது. கோபுரத்தின் அடிப்பாகத்தின் நீளம் 40 மீட்டர்; அகலம் 31 மீட்டர். இக் கோபுரத்தை இதே அளவில் கட்டிமுடிக்கப் பெற்றிருந்தால், ஏறத்தாழ 93 மீட்டர் அளவில் உயர்ந்திருக்கும் என்றும், தென்னாட்டிலுள்ள எல்லாக் கோபுரங்களினும் உயர்வாக அமைந்திருக்கும் என்றும்

கூறுகின்றனர். இக் கோபுரத்தைத் திருமங்கை மன்னன் கட்டி முடிக்கத் தொடங்கினான் என்றும், ஏதோ காரணத்தால் வேலை தடைப்பட்டு இடையில் நின்றுவிட்டதென்றும் கூறப்படுகிறது. திருவரங்கத்தைக் காணவரும் எவரும், அதனுடைய பெருமிதமான தோற்றத்திலும் எடுப்பான அமைப்பிலும், கவர்ச்சிகரமான சிற்பங்களிலும் மனத்தைப் பறிகொடுக்காமல் இருக்கமுடியாது. இவ் வெள்ளைக் கோபுரத்தைப் பற்றிப் பின்வரும் சுவையான தொரு வரலாறு கூறப்படுகின்றது.

அரங்கநாத மாணிக்கமும் இடல் காளும்:

பதினான்காம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் கோவில் கள் முதலிய சிறந்த இடங்களில் இருந்த அரும்பொருள்களையெல்லாம் கொள்ளைகொள்ளத் தென்னாட்டின்மீது முஸ்லிம் தளபதி மாலிக் தாயூர் படையெடுத்து வந்தார். அச்சமயம், திருவரங்கம் பெரிய கோவிலும் மாலிக்காபூரின் கொள்ளைக்கு உட்பட்டு நின்றது. கோவிலின் அர்ச்சகர் முதலியோர் கோவிலினது அரும்பொருள்களை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு வெவ்வேறிடங்களுக்கு ஓடி மறைந்தனர். மற்றும் சிலர், மூலத்தானமான திருவரங்கப் பெருமானுக்குப் பகைவர்களால் தீங்கு நேரலாகாதெனத் திருவரங்கநாதரை மறைக்கச் சுற்றிலும் சுவர்கள் எழுப்பினர். அக்கோவிலுக்கு ஊழியம் புரிந்து வந்த அரங்கநாத மாணிக்கம், கனகம் என்ற பெண்களிருவரும் கோவிலுக்குற்ற இத்தகைய நிலைகண்டு மிகவும் வருந்தினர். பகைவர்களின் கொடுமையை அறிந்து, மனம் வருந்துவதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியாத அவர்கள் கண்ணீருகுத்துக் கவலைப்பட்டனர்.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் மாலிக்காபூரின் தளபதியும் திருவரங்கம் பகுதிக்குத் தலைவருமாகிய இடல்காண் என்பவர், அரங்கநாத மாணிக்கம் என்ற பெண்ணின் அழகைக் கேள்விப்பட்டு, அவளை மணந்து கொள்ள விரும்பிக் கோபாலநம்பி என்பவன் வாயிலாக அவளுக்குச் செய்தி அனுப்பினார். குறுநில மன்னனைப்போல் வாழ்வு பெற்றிருக்கும் தம்மை மணக்கத் தேவரடியார் குலத்தில் பிறந்த மாணிக்கம் மிகவும் விரும்புவான் என்று இடல்கான் நம்பினார். மிக்க கட்டழகு வாய்ந்த மாணிக்கத்தை மணப்பதில் அவர் எத்தகைய முயற்சியையும் கையாளத் தயாராக இருந்தார். கோவிலின் இடிபாட்டையும், பற்பல கொள்ளையடிப்புக்களையும் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்த அரங்கநாத மாணிக்கம் இடல்கான் தன்னை மனைவியாக்கிக்கொள்ள விரும்புகிறார் என்ற செய்தியைக் கேள்வியுற்றுத் திடுக்கற்றான். அவரது கண்ணிற்குத் தான் தப்பி வாழ முடியாது என்பதைத் திட்டமாக அறிந்த அவன், யாது செய்வதெனத் திகைத்தான். இறுதியாகத் தன் உயிரைக் கொடுத்தேனும் கொள்ளையும், கொலையும் நடத்தும் இடல்காளைப் பழிவாங்கக் கருதினான். இடல்காண்டிருந்து வந்த கோபால நம்பியிடம் தான் இடல்காளை மணக்க விரும்புவதாகவும், ஆனால், இடல்கான் தன்னை ஊராரறிய மணம்செய்து கொள்ளவேண்டுமென்றும், மணம் செய்துகொண்டவுடன் திருவரங்கம் பெரிய கோவில் சென்று இறைவனை வணங்க இசைவளிக்க வேண்டுமென்றும், இந்நிபந்தனைகளுக்கு உடன்பட்டால், மணம் செய்துகொள்ளவதற்குத் தடை இல்லை என்றும் கூறியனுப்பினான்.

இடல்கானும் இந்நிபந்தனைகளுக்கு உடன்பட்டார். திருமணம் மிகச்சிறப்புடன் நிறைவேறியது. ஊரிலிருந்தோர் யாவரும், 'அரங்கநாதர் மீது அளவற்ற பக்தி கொண்டவனைப்போல் நடத்த இப்பெண், முஸ்லிம் தலைவனை மணந்து கொண்டாளே' என்று வியப்புற்றனர். இடல்கானும், அரங்கநாத மாணிக்கமும் திருமண ஊர் வலம் வந்தனர். அதுபோது மணமகளாகிய அரங்கநாத மாணிக்கம் இடல்கானுக்கு வெள்ளைக் கோபுரத்தைக் காட்டி, "என் இனிய தலைவரே! இஃது எத்தகைய சிறந்த கோபுரம் பாருங்கள்! இக்கோபுரத்தின் மீதேறிப் பார்த்தால், இவ்வூரிலுள்ள இனிய காட்சிகளெல்லாம் தெரியுமாம். இதன்மீது ஏறிப்பார்க்க வேண்டுமென யான் சிறுவயதுமுதல் விருப்பங் கொண்டுள்ளேன். இனிய என் காதலராகிய தங்களால் தான் அவ்வாசை நிறைவேறவேண்டும்" என்று கூறினாள். உடனே இடல்கானும் அரங்கநாத மாணிக்கத்தை அழைத்துக்கொண்டு வெள்ளைக் கோபுரத்தின்மீது ஏறினார். அதன் மேற்பகுதியில் நின்று, இடல்கானுக்கு அரங்கநாத மாணிக்கம் பற்பல இயற்கைக் காட்சிகளைக் காட்டினான். அவ்வமயம், 'துரையே! கீழே பாருங்கள்! கோபுரத்தின் உயரம் நன்கு புலப்படும்' என்றான். அத்தலைவன் தலைகுனிந்து கீழே நோக்கினார். உடனே அரங்கநாத மாணிக்கம் அவரது காலை வாரித் தலைகீழாகத் தள்ளினான். இடல்கானின் உடல், வெள்ளைக் கோபுரத்திலிருந்து விழுந்து சிதறிச் சிதைந்தது. உடனே துருக்க வீரர்கள் அரங்கநாத மாணிக்கத்தைப் பழிவாங்கக் கோபுரத்தின் மீது ஏறினர். ஆனால், அவள் அவர்கள் கையில் அகப்படாமல்,

கோபுரத்தின் மற்றொரு பக்கத்தில் கீழே விழுந்து உயிரைத் தியாகம் செய்துகொண்டாள்.

அணிகலன்களும் பிறவும்:

இக்கோவிலிலுள்ள தெய்வங்களுக்குச் சாத்துபடி செய்யும் கோவில் நகைகளைப் போன்ற விலையுயர்ந்த நகைகள் வேறு எங்கும் கிடையா. இவற்றை நாம் காணவேண்டுமானால், கோவில்திகாரிகளின் உத்தரவினைப் பெற்றுக் கண்டுகளிக்கலாம். அவற்றில் பதிக்கப் பட்டுள்ள விலை மதிப்பற்ற கற்கள் எண்ணற்றன. அவற்றைச் செய்யப் பெரிய அளவு விலையுயர்ந்த தங்கம் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஆனால், அவை சிறந்த அலங்காரமான தோற்றமளிப்பனவாக இல்லை. நாகரிகமான முறையில் கற்களின் முழு அழகும் வெளிப்படும் வண்ணம் அமைக்கப்படவில்லை. விஜயரங்க சொக்கநாத நாயக்கர் அளித்த பரிசுகளும், 1895இல் தென் இந்தியா விற்கு வருகை தந்த வேல்ஸ் இளவரசர் அளித்த ஒரு தங்கத் தட்டுமே இக்கோவிற்பொருள்களில் வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்தனவாகக் கருதப்படுகின்றன. மிகுந்த வேலைப்பாடுகளுள்ள ஆடைகள், இக்கோவிலில் உள்ளன. ஜார் மன்னர்களின் வைரமிழைக்கப்பட்ட செங்கோலில் விளங்கிய புகழ் வாய்ந்த 'ஆர்லாப் வைரம்' முன்னொரு காலத்தில், திருவரங்கம் கோவிலிலுள்ள திருவுருவத்தின் கண்ணாக அமைந்திருந்தது எனவும், அதனைப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஒரு பிரெஞ்சுக்காரர் கவர்ந்து சென்றுவிட்டார் எனவும் செவிவழி வருகின்ற ஒரு செய்தி உண்டு.

கோவிலைப் பற்றிச் சரியான வரலாற்றைத் தெளிவாக அறியக்கூடவில்லை. விரிவாக எழுதப்பட்ட ஒரு

தலபுராணத்தில் கோவிலின் துவக்கத்தைப் பற்றி ஒரு கதை கூறப்படுகின்றது. மற்றொரு நூலாகிய கோவினொழுது என்பது அவ்விடத்தின் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளுடன் கூடிய பல செய்திகளைத் தெரிவிக்கின்றது. 'மெக்கன்சி' எழுதிய குறிப்புக்களிலும் கோவிலின் வரலாறும், குருமார்களின் வரலாறுகளும் குறிக்கப் பட்டுள்ளன. கோவில் கட்டடங்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்கள் 906 முதல் 946 வரை ஆண்ட முதற் பராந்தக சோழன் காலத்தன எனக் கருதப்படுகின்றன. அவற்றுள் பல, வரலாற்றுச் சிறப்புடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. அவை பாண்டியர்களாலும், ஹொய்சால மன்னர்களாலும், விஜயநகர அரசர்களின் வழி வந்தவர்களாலும் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

திருவாணக்கா:

திருவரங்கத்தின் மிக அருகில் அமைந்திருக்கும் திருவாணக்கா கோவிலும் திருவரங்கத்தைப் போன்று அமைந்த கோட்டைக் கோவிலேயாகும். திருவரங்கத்தில் ஏழு சுற்றுச் சுவர்கள் இருப்பது போலவே திருவாணக்காவில் ஐந்து சுற்றுச் சுவர்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இவ்வைந்து சுற்றுச் சுவர்களுக்கும் திருவரங்கத்திலுள்ள ஏழு சுற்றுச் சுவர்களுக்கும் சிலர் தத்துவப் பொருள் கூறுகின்றனர்.

முடிவு:

பிற்காலத்தில் நம் நாட்டில் புகுந்து முதலில் வணிகத்தையும், இறுதியில் அரசியலையும் பறித்துக்கொண்ட முஸ்லிம்கள், பிரெஞ்சுக்காரர், ஆங்கிலேயர் முதலியோர் தமக்குள் போரிட்டுக்கொண்ட காலங்களில் இத்தகைய

கோவில்களைக் கோட்டைகளாகப் பயன்படுத்திக்
கொண்டனர். அக்காலப் போர்களால் ஏற்பட்ட
அழிவுக்குட்பட்ட சிதைவுகளை இன்றும் சிற்சில
கோவில்களில் காணலாம்.

7. நாமக்கல் கோட்டை

கோட்டையின் அமைப்பு:

சேலம் மாவட்டத்தில் நாமக்கல் முக்கியமானதொரு நகரமாக விளங்குகிறது. இந்நகரம் அத்தாலுக்காவின் தலைநகரமாகவும் திருச்சிராப்பள்ளி, சங்ககிரி, துறையூர், சேலம் முதலிய நகரங்களுக்குச் செல்லும் பாதைகள் கூடுமிடமாகவும் இருக்கிறது. இங்கிருந்து காவிரிச் செல்வமாகிய வாழை, வெற்றிலை, நெல், தேங்காய் முதலிய பொருள்களும் கொல்லிமலையின் விளைபொருள்களாகிய பழவகைகள் முதலியனவும் பிறவும் மிகுதியாக ஏற்றுமதியாகின்றன. இவை எல்லாவற்றையும்விட, இவ்வூருக்குப் பெருமை தருவது இவ்வூரின் நடுவே அமைந்திருக்கும் மலைக்கோட்டையே யாகும். இக் கோட்டை அமைந்திருக்கும் மலையின் பெயராகிய நாமக்கல் என்பதுதான் இவ்வூரின் பெயராக விளங்குகிறது. நாமக்கல் மலை மிகப் பெரியதும், பிளவற்றதும், கடினமானதுமான ஒரே கற்பாறையாக அமைந்திருக்கிறது. இப்பாறை 61 மீட்டர் உயரமும் ஏறத்தாழ ஒரு கிலோ மீட்டர் நீளச்சுற்றளவுமுள்ளது. இம்மலையின் கிழக்கு மேற்குப் பகுதிகள் எவரும் ஏறவொண்ணாதபடி மிகச் செங்குத்தாகவும், தெற்கு வடக்குப் பகுதிகள் ஏறுவதற்குச் சற்று சரிவாகவும் அமைந்திருக்கின்றன. வடபகுதியைக் காட்டிலும் தென்பகுதி, சிறிது நீண்ட சரிவாக இருக்கிறது. தென் பகுதியாகிய இச் சரிவில் மலையின்மீது ஏறுவதற்குக் குறுகலான படிகள்

வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படி, மலையின் தென் மேற்குப் பாகத்தில் தொடங்கி, இறுதியில் தென் பகுதியிற்சென்று மேலே மலைக்கோட்டையை அடைகின்றது.

தெற்கிலும் தென்மேற்குப் பகுதியிலும் சிதைந்த சில சுவர்கள் நிற்கின்றன. இவை, தற்போதுள்ள கோட்டை, கட்டப்படுவதற்கு முன்னரே அமைந்திருந்த பழைய கோட்டையின் சிதைவாகக் கருதப்படுகின்றன. பாறையின் உச்சியிலிருக்கும் கோட்டை, சுமார் அரை ஹெக்டேர் பரப்புள்ளதாக இருக்கிறது. மேலே உள்ள கோட்டையின் உட்பகுதி, தெற்கில் உயர்ந்தும் வடக்கில் சரிந்தும் காணப்படுகிறது. கோட்டையினுள் தங்கியிருக்க நேரும்போது, தண்ணீர் தேவைப்படுமாதலின் கோட்டையின் மேல் பகுதியில் மழைத் தண்ணீர் தங்கியிருப்பதற்குரிய பாழிகள் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பாழியொன்றில் எப்போதும் (கோடைக் காலத்திலும்கூட) நீர் நிறைந்திருக்கிறது. மற்றும் சில பாழிகளில் தண்ணீர் இருக்கின்றது. இங்ஙனமுள்ள பாழிகளில் கோட்டையின் மேற்பரப்பின் தென்பகுதியில் உள்ளதுதான் பெரியதும் நீர் நிறைந்ததும் ஆகும். இப்பாழியில் நீராடுவதற்கெனப் பலர் செங்குத்தான இம்மேய்து ஏறுகின்றனர். கோட்டையின் வடக்குப் பகுதியில் இரகசிய வாயில் ஒன்று அமைந்துள்ளது. இந்த இரகசிய வழி, ஆபத்து வந்த காலங்களில் தப்பிச் செல்வதற்காக ஏற்பட்டதாகும். மலையின் மேலுள்ள மேற்பரப்பினைத்தும் நன்கு பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. கோட்டையின் உட்பகுதி

நீங்கலாகச் சிறிதளவுச் சமநிலமும் மேற்பரப்பில் கிடையாது.

கோட்டையினுள்ளே ஒரு சிறிய திருமால் கோவில் இருக்கிறது. இக்கோவிற்குச் சுவர்களில் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. இங்கு மற்றுமொரு பாழடைந்த செங்கற் கட்டடமும் நிற்கிறது. இக்கட்டடம் ஏறத்தாழச் சம சதுரமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதன் நீளம், அகலம், உயரம் முதலியன ஏறக்குறைய 10 மீட்டர்கள் இருக்கின்றன. இக்கட்டடம் பண்டைக் காலத்தில் நிதிச் சாலையாக இருந்திருக்கலாம் என்று கருதுகின்றனர். இக்கோட்டையின் சுற்றுச் சுவர்கள் மிக வலிமை வாய்ந்து நல்ல நிலையிலிருக்கின்றன. இச்சுவர்களின் அடிப்பகுதி கடினமான கருங்கற் பாளங்களால் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இங்ஙனம் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கற்கள் சுண்ணாம்புக் காரையால் பொருத்தப்படாமல், அவற்றின் கன அளவைக் கொண்டும் அடிப்பகுதியில் காடிகள் வெட்டப்பட்டும் பொருத்தப்பட்டிருப்பது அரிய வேலைப்பாடாகும். இங்ஙனம் அமைக்கப்பட்ட கோட்டைச் சுவருக்கு வேண்டிய கற்கள், பாறையின் மேற்குப் பகுதியிலிருந்தே வெட்டியெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோட்டைச் சுவரின் மேற்குப் பகுதி, சுண்ணாம்புக் காரையால் அமைக்கப்பட்ட செங்கற் சுவர்களாகும். இச்சுவர் ஒரு மீட்டர் அகல முடையதாகவும் அலங்கங்களாகவும் இருக்கின்றன. இக்கோட்டைச் சுவரின் உட்பகுதியில் பாதுகாப்புக் காலங்களில் வீரர்கள் அலங்கங்களின் மறைவில் நின்று கொண்டு சடுவதற்காகப் பல கண்ணறைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வீரர்கள் நின்றுகொண்டு

கண்ணறைகளின் வழியாகப் பகைவர்களைச் சுவை தற்கென மேடையொன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கே பலவிடங்களில் நிலவறைகள் பல அமைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. இவற்றில் அக்கால மன்னர்களால் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட அரிய பொருள்கள் தொகுத்து வைத்திருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

கமலாலயம்:

நாமக்கல் பாரையின் சரிவுகளில் கிண்ணங்களைப் போன்று, சிற்சில குழிகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் உள்ள தண்ணீர் உடலுக்கு நலம் பயப்பதாகக் கருதிச் சிலர் செங்குத்தான சரிவுகளில் ஏறிச் சென்று அவற்றில் குளிக்கின்றனர். மலையைச் சூழப் பல குன்றுகள் இருக்கின்றன. மலையின் மேற்குப் பகுதியில் இரண்டு குளங்களும், வடமேற்குப் பகுதியில் ஒன்றும், தென்கிழக்கில் ஒன்றுமாக நான்கு குளங்களிருக்கின்றன. அவற்றுள் பெரியதாகக் காணப்படுவது தென்கிழக்குப் பகுதியிலுள்ள இலக்குமியின் உறைவிடம் எனப்படும் கமலாலயமேயாகும். இக்குளம் சுமார் 1½ கிலோ மீட்டர் சுற்றளவுள்ளதாக அமைந்திருக்கிறது. குளத்தின் நடுவே அழகானதொரு நீராழி மண்டபம் காணப்படுகிறது. இக்குளத்தின் நீர் ஊரவர்களுக்குக் குடிநீராகவும் பயன்படுகிறது. இக்குளத்தைப் பற்றியும், மலையைப் பற்றியும் புராணக்கதையொன்றும் கூறப்படுகிறது. இக்குளம் நாமகிரியம்மனுக்குரியது.

குளத்தையும் மலையையும் பற்றிய புராணக் கதை:

இராம இராவணப் போரில், ஒரு சமயம் இலக்குவன் இராவணனுடன் போர்செய்து காயமுற்று விழுந்தபோது,

இலக்குவனைக் காப்பாற்ற அநுமான் சஞ்சீவி மலையைத் தேடச் சென்றான். அங்ஙனம்சென்ற அநுமான் தேடிய சமயத்தில், கந்தக் ஆற்றுப் படுகையின் ஒரு பகுதியில் ஒரு சாளக் கிராமத்தைக் கண்டு எடுத்துக்கொண்டான். மீண்டும் அவன் சஞ்சீவி மலையுடன் திரும்பி வந்து கொண்டு இருக்கும் வழியில், இலக்குமி தவம் செய்து கொண்டிருக்கும் கமலாலயத்தைக் கண்டான்.

கமலாலயத்தைக் கண்ட அநுமான் சாளக் கிராமத்தை நிலத்தில் வைத்துவிட்டுக் குளத்தில் நீரருந்தினான். வைத்தவிடத்தில் பற்றிக்கொள்ளும் இயல்புள்ள அச்சாளக்கிராமத்தை அநுமானால் மீண்டும் பெயர்த்தெடுக்க இயலவில்லை. அதனால் அநுமான் அச்சாளக் கிராமத்தை விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டான். அச்சாளக் கிராமமே பின்னாளில் பெருமலையாக வளர்ந்து விட்டதென்றும், அதுதான் நாமக்கல் மலை என்றும் கூறப்படுகிறது. இங்கு அநுமான் வந்து சென்றதன் நினைவாக நாமகிரி அம்மனுடைய சந்நிதிக்கு எதிரில் மிகப் பெரிய ஏறக்குறைய 6 மீட்டர் உயரமுள்ள அநுமான் சிலையொன்று தொழும் நிலையில் அமைந்துள்ளது. இம் மலையின் கிழக்குப் பக்கத்தில் சற்று உயரமுள்ள பகுதியில் வரதராசப் பெருமாள் கோவில் ஒன்று இருக்கிறது. மலையின் மேற்குப் பகுதியில் மலையின் அடிப்பகுதியை யொட்டி அரங்கநாதர் கோவில் ஒன்றும் உள்ளது. இங்குப் பல்லவ மன்னர்களால் மலையைக் குடைந்து அமைக்கப்பட்ட கோவிலொன்றும் இருக்கிறது.

திரு. டி. தி. சீனிவாசயங்கார் கூறும் வரலாறு:

“நாமக்கல்லில் மலைக்கோவில்கள் இரண்டு உண்டு. அவற்றில் அரங்கநாதன் கோவில் மகேந்திரன் என்னும் ப. கோ. 10

பல்லவ மன்னன் கட்டியதாகும். நரசிம்மன் கோவில் கொஞ்சம் பிந்திய காலத்தில் கட்டப்பெற்றது. அரங்க நாதன் கோவில் மகேந்திரன் கட்டிய கோவில்களெல்லா வற்றிலும் மிக அழகானது. இங்கிருக்கும் பள்ளிகொண்ட திருமாலின் உருவச் சிலையைவிட உயர்ந்த செதுக்கு வேலை உலகில் எங்கும் இல்லையென்று கூறலாம். குகைக் கோவிலும் அற்புதமாய்க் குடையப்பட்டிருக்கிறது. கோவில் முன் மண்டபத்துக்கு வெளியில் ஒரு தாழ்வாரம் மூங்கிலால் செய்த தாழ்வாரத்தைப்போல் மலையைக் குடைந்து அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனழகை நேரில் பார்த்தால்தான் அறிவுக்குப் புலப்படுமேயன்றி வருணிக்க முடியாது. நாமக்கல் கோவிலை ஆதிரங்கம் என்பர். கோவில்களின் சுவர்களீது கைடபன் கதை, நரசிம்மாவ தாரக் கதை, மச்சாவதாரக் கதை முதலியன அழகிய சிலைகளால் காட்டப்பெற்றிருக்கின்றன. “நாமக்கல் மலை யடியில் உள்ள நரசிம்ம சுவாமி குகைக் கோவில் மகேந் திரனது மகனாகிய நரசிங்கப் போத்தரையன் காலத்தது போலும். அதன் சுவரில் புராணக் கதைகள் சிற்பத்தால் காட்டப்பெற்றிருக்கும்.” (‘பல்லவர் சரித்திரம்’ முதல் பாகம்). இவரது கூற்றுக்களால், நாமக்கல் கோவில்களில் காணும் அற்புதமான சிற்பங்களின் பெருமை நன்கு விளங்குகிறது. இனி, கோட்டையைப்பற்றிக் கூறப்படும் வரலாறுகளை நோக்குவோம்.

நாமக்கல் கோட்டை வரலாறு :

சங்க காலத்தில், கொல்லிமலை நாட்டையாண்டு வந்த ஓரிமன்னனது மலைக்கோட்டையிலுள்ள அடையா ளங்கள், நாமக்கல் மலைக்கோட்டையிலும் காணப்படு கின்றன என்று அறிஞர் பலர் கூறுகின்றனர்.

இக்கோட்டை சேந்தமங்கலம், நாமக்கல் முதலிய பகுதி களின் அரசனாக விளங்கிய பாளையக்காரர் இராமச்சந்திர நாயக்கரால் கட்டப்பட்டிருக்கலாம் என்று கூறுகின்றனர். இக்கருத்திற்கு மாறாக மைசூர் அரசரிடம் உத்தியோகத்திலிருந்த இலட்சுமி நரசிம்ம ஐயாவால் நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இக்கோட்டை கட்டப்பட்டது என்று H லெபான், I. C. S. கூறுகிறார். இக்கோட்டையின் அமைப்பு, கற்களில் காணும் புதுமைத்தன்மை, புதுமுறைப் பாதுகாப்பு முதலிய வற்றைக்கொண்டு ஆராயும்போது, இக்கோட்டை ஏறக்குறைய இருநூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாக இருக்கமுடியாதென்றும் வேறு சிலர் கூறுகின்றனர். பிற்காலத்து மைசூர் மன்னர்களின் ஆட்சியானது தெற்கில் சேலம் மாவட்டத்தின் தென் பகுதியாகிய நாமக்கல் கூற்றத்தின் எல்லையில் இருக்கும் வலையப்பட்டிவரை பரவியிருந்தது. அப்போது, இம்மலைக் கோட்டையும் மைசூர் மன்னர்களுக்குச் சொந்தமானதாக இருந்தது. இக்கோட்டையைக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி யைச் சேர்ந்த ‘உட்’ என்பவர் 1768இல் மைசூர் மன்னரான ஹைதரிடமிருந்து கைப்பற்றி, மீண்டும் அதே ஆண்டில் ஹைதரிடம் விட்டுவிட்டு ஓடினார். இறுதியில் இக்கோட்டை கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியார், வசப்பட்டு நின்றது. கிழக்கு இந்தியக் கம்பெனியார், இந்தியச் சிப்பாய்களைப் பாதுகாப்பாக வைப்பதற்கு இக்கோட்டை யைப் பயன்படுத்தி வந்தனர். இன்று, இக்கோட்டை பழங்காலச் சின்னங்களுள்ளொன்றாகக் காட்சியளித்துக் கொண்டு நிற்கின்றது. இக்கோட்டையின்மேற் சென்று காண்பவர் தொகை மிகவும் குறைவு எனினும், இக் கோட்டை நகரின் நடுவே பலர்க்கும் பழம் பெருமையை யுணர்த்தும் பொருளாய் இன்றும் விளங்குகின்றது.

8. புலிக்கோட்டை

நீலமலையின் மாண்பு :

நம் நாட்டுச் செல்வர்களில் பலர் கோடைக்கால வெம்மைக்கு ஆற்றாது குளிர்ச்சிக்காக நீலகிரிக்குச் சென்று, இன்பமாகத் தங்கித் திரும்புவர். அங்கே தங்கியுள்ள காலங்களில் மலைக் காட்சிகளைக் கண்டு மகிழ்ச்சி எய்துவர். அங்கிருக்கும் மலைவாசிகளான தோதவர், வடுகர், குறும்பர், இருளர் முதலியவர்களில் வயது வந்தோர்களைக் கண்டு, அவர்களுடன் உரையாடின, அம்மலைப் பகுதியைப் பற்றிய விசயக்கத் தகுந்த பல வரலாறுகளைக் கேட்டு மகிழலாம்.

நீலமலையில் பற்பல நகரங்களும் சிற்றூர்களும் விளங்குகின்றன. இவற்றுள், புதுக்கோட்டை என்னும் கிராமம் வரலாற்றுப் பெருமை வாய்ந்ததாகும். இதனையே புலிக்கோட்டை, புலிக்குன்று, புலிப்பாறை என்றும் கூறுவர். இக் கிராமத்தின் அருகேயுள்ள குன்றின் உச்சியில் ஏறிப் பார்த்தால், கோட்டையின் அழிபாடுற்ற பற்பல சின்னங்களைக் காணலாம். இக் குன்று, 1830 மீட்டர் உயரமுடையது. செங்குத்தான இக்குன்றின் உச்சியிலிருந்து கீழே பார்த்தால், மனம் நடுக்கங் கொள்ளும். நாற்றிசைகளையும் நோக்கினால் பேரானந்தம் உண்டாகும். கோவை நகரின் அழகிய வீடுகள், பாம்புபோல் வளைந்து வளைந்து செல்லும் பவானியாறு, மலை உச்சிக்கு வரும் வழி மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளின் மேல் தவழுங் கருமேகங்கள்,

மலையின் பசுமையான மரஞ் செடி கொடிகள், இவற்றினிடையே விளங்கும் கூனூரின் வெண்ணிற மாளிகைகள் ஆகியவை பார்க்கப் பார்க்க அளவற்ற மகிழ்ச்சியையுண்டாக்கும்.

புலிக்கோட்டையின் வரலாறு :

இக்குன்றின் மேலுள்ள புலிக்கோட்டை, மலைக்கோட்டை, கோணக் கரையிலுள்ள உதயராயன்கோட்டை என்னும் மூன்று கோட்டைகளே நீலமலைப் பகுதியில் காணும் எட்டுக் கோட்டைகளில் மிகவும் முக்கியமானவைகளாகும். இவை வடுக மரபினரின் முன்னோரால் கட்டப் பட்டனவென்றும் அம்மரபின் வழியாக வந்த மூவர், இந்நீலகிரியை மூன்று பாகங்களாகப் பிரித்து ஆண்டு வந்தனர் என்றும், அவர்கள் காலத்தில் வடுக மரபினர் பெருநீரர்களாகத் திகழ்ந்தனர் என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. காஞ்சிபுரத்தைத் தலைநகராகக்கொண்ட பல லவர்கள், வல்லரசர்களாக விளங்கிய காலத்தில் அவர்களுடைய படைத் தலைவர்களாக விளங்கிய குறும்பர் என்பவர்கள், நீலகிரி முழுவதும் பல கோட்டைகளைக் கட்டி, மலைவளத்தைப் பேணிப்பெருக்கி வாழ்ந்து வந்தனர் என்றும் வேறு சிலர் கூறுகின்றனர்.

புலிக்கோட்டையின் அமைப்பும் சிறப்பும் :

இப்பழமை வாய்ந்த மலையின்மேல் எட்டு இடங்களில் கோட்டைகளிருந்தன என்பதற்குரிய அடையாளச் சின்னங்கள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. புலிக் கோட்டை என்பது, செங்குத்தான ஒரே பாறையாலாகியது. இக்குன்றின் மூன்று பக்கங்களிலும் அகன்று விரிந்து ஆழ்ந்த பள்ளத்தாக்குகளும் அப்பள்ளத்தாக்கில்

இடைவிடாது நெருங்கி அடர்ந்த செழுமை பொருந்தி விளங்கும் மரம், செடி, கொடிகளின் பசிய தோற்றமும் அவற்றினூடே இருண்டு தோன்றும் நிழற்சாயலின் வனப்பும் காண்பார், இவ்வியற்கையின் பேரழகைக் கண்டே இதனை நீலமலை என்றனர் போலும் என்று கருதுவர். நான்காவது பக்கத்தில் இக்குன்றைப்பிணக்கும் குறுகிய பாறைப் பாலம் ஒன்றுள்ளது. இப்பாறைப் பாலத்தின்மீது ஒருவர்தான் நடந்துசெல்லமுடியும். இயற்கையான அப்பாறை, செங்குத்தாக இருப்பதுமன்றி, வழ வழப்பாயும் நான்கு பக்கங்களிலும் அரண்கள் அமைந்ததாயும் இருப்பதை நோக்கின், அதன் அருமையை அறியலாம். நூலேணி முதலிய எவ்வித உதவியைக் கொண்டும், இப்பாறையின் உச்சியை எதிரிகள் அடைய முடியாது.

நான்கு பக்கங்களிலும் உறுதியும் உயரமுமான மதில்கள் உள்ளன. இம்மதிற் சுவர்களில் பகைவர்களின் வருகையை எளிதில் கண்டுகொள்ளத்தக்க கிளிக்கூண்டின் பிறைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. 450 மீட்டர் நீளமும் 180 மீட்டர் அகலமுடையதாகிய பெரியதொரு மதிற்சுவரும் உள்ளது. இக்கோட்டையின் சுவர் மிகுந்த அகலமுடையதாக இருக்கிறது. இக்கோட்டையினுள் செல்லுதற்குப் பாறைப் பாலத்தை நோக்கிய வாயிலே முக்கியமானதாக அமைந்திருக்கிறது. இதற்கு நேரே பின்புறத்தில் பள்ளத்தாக்கை நோக்கி யமைந்ததொரு வாயிலும் உண்டு. ஏறக்குறைய நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன், இக்கோட்டைக்குள் பற்பல வீடுகளில் மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதற்குரிய அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன. இப்போது இக்கோட்டையின்

உட்பகுதிகள் மரம், செடி, கொடிகள் நிறைந்து, புதர்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

ஆதியில் வடுக மன்னர்களாலும், பல்லவ மன்னர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்ட சிற்றரசர்களான குறும்ப அரசர்களாலும் அமைக்கப்பட்ட இக் கோட்டைகள் பிற்காலத்தில் வந்த மொகலாய மன்னர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்டு நின்றன. அதுசமயம் நடந்ததொரு வரலாறு இக் கோட்டையின் பெருமையை நன்கு விளக்குவதாயுள்ளது.

திப்புசுல்தானும் புலிக்கோட்டையும் :

மைசூர் நாட்டையாண்ட திப்புசுல்தானுக்கும் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியரான ஆங்கிலேயர்களுக்கும் பகை ஏற்பட்டு, அடிக்கடி போர்கள் நிகழ்ந்துகொண்டேயிருந்தன. ஒருவரையொருவர் தாக்கி அழிக்கத்தக்க காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். தம்மை அடக்கி ஒடுக்கிவிட ஆங்கிலேயர் மிகவும் முனைந்து நிற்கின்றனரென்பதைத் திப்பு நன்கு அறிந்திருந்தும் அஞ்சாமல் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்து வந்தார். திப்பு தமது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த கோட்டைகள் எல்லாவற்றையும் வலுப்படுத்திப் பாதுகாப்புச் செய்து வந்தார். சிறந்த பாதுகாப்புடையதாக விளங்கிய புலிக்கோட்டை, மலைக்கோட்டை, உதயராயன் கோட்டை ஆகிய மூன்றினையும் மிகவும் திருத்தியமைத்து, அவற்றிற்கு முறையே 'சையத்பாத்' 'உசேன்பாத்' 'உமர்பாத்' என்ற பெயர்களையும் வழங்கினார். அப்போது அவர் அக் கோட்டைகளின் பாதுகாப்புத் தலைவனாக 'அலிகான்' என்ற முஸ்லிம் வீரனை நியமித்தார்.

கேப்டன் ஹெர்பர்ட்டு சிறைப்படல் :

கேப்டன் ஹெர்பர்ட்டு என்பவன் திப்புசுல்தானைப் பன்முறை போருக்கிழுத்துத் தோல்வியுற்று, மதிப்பிழந்தவன். அவன் எவ்வாறுவது திப்புவை அடக்கிவிட வேண்டுமென்று திட்டமிட்டான். இதன் காரணமாக மாறுவேடம் பூண்டு, திப்புவின் இராணுவ இரகசியங்களை அறிந்துவரத் தானே புறப்பட்டான். மிகத் திறமையாக மாறுவேடத்தில் சென்று, திப்புவின் படைவலிமை, போர் நுணுக்கம் ஆகியவற்றை அறிந்துகொண்ட கேப்டன் ஹெர்பர்ட்டு, இம்முறை எப்படியும் திப்புவை வென்று விடலாம் எனக் கருதி மனப்பால் குடித்தான். வந்த காரியத்தைத் திறமையாக முடித்துக்கொண்டு தம் நண்பர்களான ஆங்கில வீரர்கட்குக் கூறி, நாடு பிடிக்கத் திட்டமிட்டிருந்த ஹெர்பர்ட்டைத் திறமை மிக்க திப்புவின் வீரர்கள், தந்திரமாகச் சிறை செய்து விட்டனர். ஹெர்பர்ட்டுத் தப்பிவிட்டானால், தமக்குப் பெரிய கெடுதி விளையுமென்பதைத் தெளிவாக அறிந்த திப்புசுல்தான், ஆங்கிலேயர்களால் மீட்க முடியாத இடமொன்றில் அவனைச் சிறைவைக்கக் கருதினார். இங்ஙனம் சிந்தித்த திப்புவின் சிந்தனைக்குச் சிறந்த கோட்டையாகத் தோன்றியது, நீலமாமலையில் 1830 மீட்டர் உயரத்திலிருந்த புலிக்கோட்டையேயாம். எனவே, ஹெர்பர்ட்டு, புலிக்கோட்டையில் சிறை வைக்கப் பட்டான்.

ஹெர்பர்ட்டைத் தேடும் முயற்சி :

திப்புசுல்தான், கேப்டன் ஹெர்பர்ட்டிற்குக் காவலாக நூறு வீரர்களை அங்கு வைத்தார். அவ் வீரர்

களுக்கான உணவுப் பொருள்களை வாரத்திற்கு கொரு முறை அனுப்பி வைக்க, அம்மலையின் கீழுள்ள கிராமத் தலைவனுக்கு ஆணைபிறப்பிக்கப்பட்டது. உளவறியச் சென்ற கேப்டன் ஹெர்பர்ட்டின் வருகையை எதிர்பார்த்த ஆங்கிலேயர்கள் ஏமாற்ற மடைந்தனர். 'இன்று வருவான், நாளை வருவான்' என்று எண்ணிப் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தனர். பொறுமையை இழந்த அவர்கள், ஒருவேளை ஹெர்பர்ட்டு திப்புவின் வீரர்களால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதினர். திறமைமிக்க ஹெர்பர்ட்டை எவ்வாறாயினும் தப்புவிக்க வேண்டுமென்று கருதிய வெள்ளையர், அச்செயலுக்கு ஹெர்பர்ட்டின் நெருங்கிய தோழனும் நுட்பமதி படைத்தவனுமான வார்டு என்பவனை அனுப்பத் துணிந்தனர். எப்பொழுதும் ஹெர்பர்ட்டின் நினைவாகவே இருந்து வந்த வார்டும் தனக்கிட்ட பணியைப் பெரும்பேராகக் கருதிப் புறப்பட்டான். பலவித மாறுவேடங்கள் பூண்டு, மைசூர் நாட்டில் சுற்றித் திரிந்தான். ஹெர்பர்ட்டு, சிறை வைக்கப் பட்டிருக்கும் செய்தி மிகவும் இரகசியமாகக் காக்கப்பட்டு வந்ததால், வார்டு, ஹெர்பர்ட்டைப் பற்றி எளிதில் ஒரு செய்தியும் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. 'முயன்றால் முடியாததும் உண்டோ?' என்ற முதுமொழியை நம்பிப் பாடுபட்ட வார்டு, பல மாதங்களுக்குப் பின் ஹெர்பர்ட்டு இறக்கவில்லை என்பதையும், நீலமலைப் பகுதியிலுள்ளதொரு மலைக் கோட்டையில் சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்பதையும் அறிந்து கொண்டான். ஒருவாறு நண்பன் இருக்குமிடத்தை அறிந்து

கொண்ட வார்டு, எவ்வாறுவது ஹெர்பர்ட்டை விடுவித்து விடலாம் என்ற மன உறுதியுடன் நீலமலை நோக்கி நடந்தான்.

புலிக்கோட்டையில் சிறைப்பட்ட ஹெர்பர்ட்டோ தனது மனக்கோட்டை தகர்ந்து விட்டதை எண்ணி எண்ணி ஏங்கினான். அவன், “புலிக்கோட்டையில் சிறைப்பட்ட நமக்கு இனிமேல் விடுதலையே இல்லை; இங்கிருந்து நம்மை இனி எவரும் விடுவிக்க மாட்டார்; இங்கிருந்தே இறக்க வேண்டியதுதான் நமது தலைவிதி போலும்” என்று முடிவு கட்டினான். பல சமயங்களில் தனது தாய் நாடாகிய இங்கிலாந்தை எண்ணி வருந்தும் ஹெர்பர்ட்டுக்கு இயற்கைக் காட்சிகள் ஓரளவு ஆறுதலளித்து வந்தன. சிற்சில சமயங்களில் ஹெர்பர்ட்டு, “நாம் சிறைப்பட்டதுங்கூட நன்மைக்கே, இங்கே சிறைப்படாவிடின் இத்தகைய இயற்கைக் காட்சிகளைக் காண இயலுமோ?” என்று பலவாறு புலம்பிக்கொண்டு புலிக்கோட்டையில் சிறைப்பட்டிருந்தான்.

கிராமத் தலைவன் உறுதி:

ஒரு நாள் வார்டு மாறுவேடத்துடன் புலிக்கோட்டையின் அடியில் இருக்கும் கிராமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். மெல்லப் பக்குவமாகக் கிராமத் தலைவனைக் கண்டு பேசினான். தனக்கு உதவிசெய்ய வேண்டுமென்று ஆரம்பித்து, கையூட்டாக (லஞ்சம்) ஆயிரம் வராகன்களைக் கொண்ட பெரியதொரு பண முடிப்பைக் கிராமத் தலைவனுக்குக் கொடுக்கத் தொடங்கினான். தவறான வழியில் பொருள் சேர்க்க விரும்பாத அக்

கிராமத் தலைவன், வார்டைத் திட்டிக் கண்டித்து விட்டான். இறுதியாக வார்டு, ஐயா, நான் இம்மலை உச்சிக்குச் சென்று இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு மகிழத் தாங்கள் அனுமதியளிக்க வேண்டும் என்று கெஞ்சினான். உடனே கிராமத் தலைவன் அவன்மீது ஐயங்கொண்டான். “நீ பொன் கொடுப்பதும், மலை உச்சிக்குச் செல்ல விரும்புவதும் நோக்கின், ஏதோ இதில் சூது இருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. எனக்குக் காசு பெரிதன்று; மானமே பெரிது; உடனே நீ இங்கிருந்து ஓடிவிடு. இல்லையேல் உயிர் தப்ப மாட்டாய்!” என்று கூறி விரட்டிவிட்டான். வார்டு இவற்றிற்கெல்லாம் மனம் தளராமல், பல நாள் அவ்வூரிலேயே மறைந்து வாழ்ந்து வந்தான். மலைக்காவல் வீரர் பலரையும் அணுகிப் பசப்பு மொழிகளைக் கூறிப் பணத்தை நீட்டுவதும், அவர்கள் அவனைக் கண்டித்து விரட்டுவதும் அவனது வழக்கமான நிகழ்ச்சிகளாகி விட்டன. எனினும் வார்டு, அங்குள்ள மக்களின் ஒழுக்கத்தையும், உறுதியையும் வியந்தான். ஆனாலும் கருதிய செயல் முடியவில்லையே என்பதற்காகப் பெரிதும் வருந்தினான்.

சதிச் செயல் :

ஒரு நாள் வார்டு வழக்கம்போல் மலைக்காவல் வீரன் ஒருவனைக் கண்டு பேசினான். அவன் பெயர் மாபுஸ்கான் என்பது. அம்மாபுஸ்கான் தன் மனைவிக்குப் பிள்ளைபெறு காரணமாக உடல்நலமின்றியிருப்பதாக அறிந்து, அதற்காக ஒரு மாத விடுமுறை பெற்றுச் சொந்த ஊருக்குப்போக வந்து கொண்டிருந்தான். சிந்தையைச் சொந்த ஊரின்மீது பதித்த அவன் கையில் போதுமான

பணமில்லாமை குறித்து வருந்திக்கொண்டே வழி நடந்தான். இத்தகைய சூழ்நிலையில் இருந்த மாபுஸ்காணைக் கண்டு வார்டு வழக்கம்போல் பணத்தை நீட்டினான். பெரிய பையில் பொற்காசுகளாக இருந்த ஆயிரம் வராகன்களைக் கண்டதும் மாபுஸ்கானின் மனம் மயங்கி விட்டது. “ஐயா, தங்கள் விருப்பம் எதுவாயினும் என்னால் இயன்ற உதவி செய்ய வல்லேன்!” என்று கூறி மாபுஸ்கான் பல்லிளித்து நின்றான். உடனே வார்டும் மாபுஸ்கானும் நண்பரானார்கள். மாபுஸ்கானும் வார்டும் மைசூர் நாட்டிலுள்ள மாபுஸ்கானின் சிற்றூருக்குச் சென்றார்கள். அங்கு இருவரும் சில நாட்கள் தங்கிய பின், விரைவில் நீலமலைக்குத் திரும்பினர். விடுமுறை நாட்கள் முடிவதற்குமுன் திரும்பிய மாபுஸ்காணைக் கண்ட கோட்டையின் பாதுகாப்புத் தலைவனுக்கு ஐயம் பிறந்தது. மாபுஸ்கான் தலைவனுக்குப் பற்பல சமாதானங்கள் கூறி மழுப்பி விட்டான். கோட்டைத் தலைவன் தன்மேல் ஐயப்பட்டிருக்கிறான் என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்ட மாபுஸ்கான் எச்சரிக் கையாக நடந்துகொண்டான். வார்டின் விருப்பப்படி மலையின்மீது அழைத்துச் செல்வதைச் சற்றுத் தள்ளிப் போட்டுக்கொண்டே வந்தான். விடாமுயற்சியுடைய வார்டு அடிக்கடி மாபுஸ்காணைக் கண்டு பேசுவது வழக்கமாயிற்று. கோட்டைக் காவலர்களில் மங்களன், பிரதாபன் இருவரும் மாபுஸ்கான் அந்நியனாகிய வெள்ளை மனிதனோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவனாய்ப் பேசிப் பழகிவருவதை வெறுத்தனர்.

பலமுறை அவர்கள் மாபுஸ்காணை நலம் விசாரிப்பது போல் மெல்ல அணுகிப் பரிசாசம் செய்யத்தலைப்

பட்டனர். மாபுஸ்கான் அவர்கள் பரிசாசம் செய்யும் கருத்தைத் தெரிந்துகொண்டான். தான் வெள்ளை யனுக்கு உடந்தையாக நின்று காட்டிக்கொடுக்க விருப்பதை அவர்கள் கோட்டைப் பாதுகாப்புத் தலைவனுக்கு அறிவித்துவிட்டால் ஆபத்தாய் முடியுமென்று அஞ்சினான். உடனே கோட்டைப் பாதுகாப்புத் தலைவனை அணுகி மங்களன், பிரதாபன் ஆகியோர்மீது கோள்கள் பல மூட்டினான். பொய்யை மெய்யெனக்கொண்ட அக் கோட்டைத் தலைவன் மாபுஸ்கானின் கருத்தின்படி அவ்விரு வீரர்களையும் மைசூர் நாட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தான். சதிவினாயாடத் தொடங்கிய அவ்விடத்தை விட்டுப் பிரிந்திருப்பதே சிறந்ததென்று கருதிய மங்களன், பிரதாபன் இருவரும் மகிழ்ச்சியோடு ஊர் திரும்பினர்.

ஹெர்பர்ட்டின் சிறை மீட்சி :

ஒரு நாள் கோட்டையின் மேற்பகுதி வாயிலாகிய பாறைப்பாலத்தில் பத்து வீரர்கள் இரண்டாம் சாமக்காவல் புரியவேண்டுமென்பது கோட்டையின் பாதுகாப்புத் தலைவனது உத்தரவு. அப்பத்து வீரர்களுள் மாபுஸ்கான் ஒருவனாவான். இரண்டாம் சாமக்காவலுக்கு வந்தவுடன் மாபுஸ்கான் ஏனைய வீரர்களுக்கெல்லாம் தின்பண்டங்கள் கொடுத்தான். மயக்க மருந்து கலந்த அத்தின்பண்டங்கையுண்ட வீரர்கள் மயங்கி மண்ணில் சாய்ந்தனர். உடனே மாபுஸ்கான் கேப்டன் ஹெர்பர்ட்டைக் கோட்டைச் சிறையிலிருந்து தப்பச்செய்து பாறைப் பாலத்தின் வழியாகக் கடத்திக் கொண்டுவந்து வெளியில் விட்டுவிட்டான். முன் கூட்டியே செய்திருந்த முன்னேற்பாட்டின்படி மாபுஸ்கானின் மைத்துனன் ஹெர்பர்ட்டின் வருகைக்

காகக் காத்திருந்தான். மாபுஸ்கானின் மைத்துனன் ஹெர்பர்ட்டுக்குக் காட்டினுள் வழிகாட்டி அழைத்துக் கொண்டு போய்க்கொண்டிருந்தான்.

விதிச் செயல் :

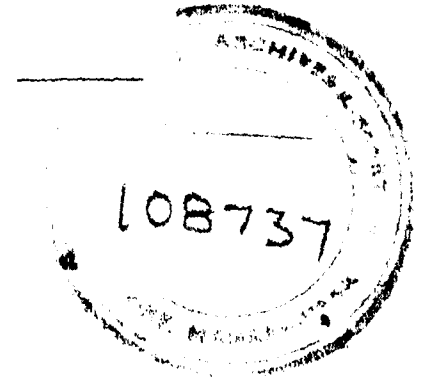
அச்சமயம், தாய்ப்புலியொன்று மாபுஸ்கானின் மைத்துனனைத் தனது குட்டிகளின் இரைக்காகக் கௌவித் தூக்கிக்கொண்டு போயிற்று. அது கண்டு மனமும், உடலும் நடுங்கிய ஹெர்பர்ட்டு, கால் நழுவி, ஏறத்தாழ நூற்றிருபது மீட்டர்கள் உருண்டு விழுந்தான். இதனால் மறுநாள் சூரிய உதயம்வரை நினைவற்றுப்போன ஹெர்பர்ட்டு விழித்துப்பார்த்து “தப்பினோம்; பிழைத் தோம்” என்று அருகேயிருந்த ஒரு மலைக் குகையில் ஒளிந்துகொண்டான். பல நாள் வெளிவரத் துணிவின்றி மலைப்பகுதியில் கிடைக்கும் காய்கனிகளை உண்டு குகையிலேயே மறைந்திருந்தான்.

முடிவு :

ஒரு நாள் அம்மலையில் வாழும் தோதவன் ஒருவன், விறகு தேடச் சென்றிருந்த சமயம் மலைக் குகையில் கிடந்த அவன் மீது இரக்கப்பட்டு அழைத்துவந்து, அவனுக்குப் பல மருத்துவ உதவிகள் செய்யவே, ஹெர்பர்ட்டு உடல் நலமுற்றான்; இறுதியில் தன்னைத் தேடி வந்த வார்டுடன் ஹெர்பர்ட்டு தன் இருப்பிடம் சேர்ந்தான்.

புலிக் கோட்டைப் பகுதிகளில் கோட்டையின் பாதுகாப்புக்காகவே புலிகள் வளர்க்கப்பட்டு வந்ததாகக் கூறுகின்றனர். புலிக் கோட்டைப் பகுதியில் இன்றும்

புலிகளைக் காணலாம். மைசூர் போர் முடிந்ததற்குப் பின், திப்புவிிற்குச் சொந்தமாக இருந்த இக்கோட்டைகள், ஆங்கிலேயரின் ஆளுகையின்கீழ் வந்தன. 1800ஆம் ஆண்டு இக்கோட்டையைக் கண்ட வெள்ளைத் தளபதி ஒருவன், “இக்கோட்டையைக் கட்டியவர் யார்? இதன் அமைப்பே அமைப்பு!” என்று கூறி முக்கின்மேல் விரல் வைத்து வியந்து நின்றானாம். இன்று இத்தகைய அரிய கோட்டையைச் சென்று காண்பவர் தொகை மிக மிகக் குறைவு. புல்லும், மரமும், முள்ளும், புதரும் இவ்வரிய பழங்காலச் சின்னத்தை மூடி மறைத்துக் கொண்டிருப்பது வருந்துதற்குரிய செய்தியாகும்.

கட்டுரைப் பயிற்சி

[illegible]

இவரும் பொருள்களைப் பற்றி ஒன்றரைப் பக்க
மில் கட்டுரை வரைக:

- (அ) பண்டைக் காலக் கோட்டையின் அமைப்பு.
- (ஆ) பழங் காலப் போர் முறை.
- (இ) வேலூர்க் கோட்டையின் வரலாறு.
- (ஈ) வேலூர்க் கோவிலும் அதன் சிறப்பும்.
- (உ) இராஜகிரியின் மாண்பு.
- (ஊ) செஞ்சிக்கோட்டையின் வரலாறு.
- (எ) தஞ்சைப் பெரிய கோவில்.
- (ஏ) திருச்சி மலைக்கோட்டை.
- (ஐ) அரங்கநாத மாணிக்கத்தின் அருஞ் செயல்.
- (ஒ) நாமக்கல் கோட்டை.
- (ஓ) புலிக்கோட்டையின் சிறப்பு.
- (ஔ) புலிக்கோட்டையில் நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சி.